NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 7. SZÁM 2008. JÚLIUS ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

A MÚLÓ IDŐ KRÓNIKÁJA

Az ősi legenda szerint Ábrahám két fiától, Izsáktól és Izmaeltől származik a zsidó, illetve arab nép. Izsák és Izmael sohasem élt testvéri békében, a szemita faj két ága most is vérbeborult szemmel öli egymást. „Itt vagyunk, itt maradunk” mondja Izsák, és „az arab világ sohasem veszi tudomásul és soha nem tűri meg a zsidó államot” mondja még ma is a „Nasszer szavával” beszélő Izmael.

Krisztus előtt a XVIII. században hagyta el Ábrahám háza népével együtt Úr városát, hogy termékenyebb földet és boldogabb hazát keressen: „tejjel-mézzel folyó Kánaánt”. Mózes pedig Kr. e. a XIII. században kerekedett fel népével egyetemben Júdea felé. Krisztus után 70-ben Titus császár lerombolatja a jeruzsálemi templomot és 135-ben a római légiók elűzik Jeruzsálem zsidó népét.

A VII. században arab vihar söpör végig Palesztinán, amelyet 1099-ben a keresztes hadjárat vitézei hódítanak vissza. Ezután az egyiptomi mamelukok uralma következik e tájon és kilenc évvel a mohácsi csata előtt, 1517-ben a lófarkas zászlók diadalmenete vonul végig a palesztin völgyek mentén: a mai Izrael vidéke az oszmán birodalom része lesz, egészen az első világháború végéig.

Az önálló-független zsidó állam 2000 évvel ezelőtt történt megszűnése nem volt olyan történelmi esemény, amely kizárólag külső okokból következett volna be. *„Figyelmen kívül nem hagyható tény – olvasható Dr. Tokay László: Az arab-zsidó ellenségeskedés jogi erkölcsi kiértékelése c. tanulmányában –, hogy a zsidó államnak a rómaiak által való felszámolása az ókor zsidóságának csak töredékét érintette, mert a zsidóság nagy többsége már akkor is, évszázadokra visszamenőleg, szétszóródva, külországokban, úgynevezett diaszpórákban élt a Római Birodalom egész területén. Erre sok bizonyíték van. Már a babiloni „fogságból” se tért vissza a kánaáni hazába minden zsidó: A kereszténység gyors elterjedésére is a diaszpórák teremtettek lehetőséget. Épp úgy, mint a kommunizmus elterjedéséhez is a mindenütt feltalálható zsidók teremtik meg a terjeszkedés legfőbb bázisát.”*

A zsidóság szétszóródása már az ókorban is jórészt önként vállalt állapot volt. A zsidóság szétszóródása azt bizonyítja, hogy az idegen társközösségek kötelékében folytatott életmód alkalmasabb életteret kínált beidegzett tulajdonságaik számára, mint a saját népi közösségük keretei között rendelkezésükre álló élettér. A zsidóság típusbeli különállása, amely gyakorlati viselkedésbeli, életmódbeli és szellemi-gondolkodásbeli különállást jelent napjainkban is, szükségszerű következménye annak, hogy Mózes és követői törvényeit mintegy beleégették a zsidók húsába és vérébe. A zsidó nacionalizmusnak egy sajátos megjelenési formája ez, amely sok egymást követő generációnak vált egész lelkivilágukat betöltő élményükké.

Kétezer évig szünetelt a zsidó államiság, amikor egy Budapesten született zsidó értelmiségi, Dr. Herzl Tivadar, a Magyar Millenium évében, 1896-ban megírta *„Zsidó állam”* című könyvét. Földrajzilag nem határozta meg ezt az országot, csak a kétezer éves diaszpóra befejezésének gondolatát hirdette. A cionizmus megalapítói: Herzl, Ginzber és Pinsker – kisebb eltérések leszámításával – közös alapgondolatból indultak ki a diaszpórában élő zsidóság összefogására. Kétségtelen, hogy a cionista mozgalmat az Európa szerte felbukkanó zsidóellenes hullám (Románia 1860, Oroszország 1880) váltotta ki, és e mozgalom inkább a középosztályba tartozó zsidóság reagálása volt az antiszemita pogromokra, mint a különösen Lengyelországban, Romániában és Galiciában élő proletár zsidóságé, mert ezek már akkor is inkább hajlottak a szélsőséges baloldali szocializmus felé.

Herzlék az alapítás után pártfogókat kerestek a nagy mű végrehajtására. Már 1897-ben a török szultánt környékezték meg, 1898-ban II. Vilmos német császárnál kísérleteztek, 1903-ban az orosz cárt igyekeztek megnyerni céljaiknak. *1917-ben a Balfour-nyilatkozattal érték el végül céljukat, a régóta áhítozott földet, Palesztinát.* Rafinált mesterkedésekkel vették rá a háborúban álló és már akkor zsidókkal elárasztott Angliát arra, hogy nekik „nemzeti otthont” adjon az ellenséges Törökország közelében, mert bennük szövetségest talál, akik majd belülről fogják szétrombolni a török birodalmat.

Anglia kettős játékot játszva 1915-ben az araboknak ígéri, hogy Palesztina arab állam lesz, 1917-ben a zsidóknak ígéri, hogy Palesztina zsidó állam lesz. Az 1917. november 2-i *híres Balfour-nyilatkozat kijelenti,* hogy Anglia biztosítja a közelkeleti zsidóságnak a *„jogilag szavatolt”* nemzeti otthont Palesztinában.

Az első világháborúban az oszmán birodalom összeomlott, Szíria és Libanon francia, Palesztina pedig angol mandátum-terület lett, ahol a kényes egyensúly és a versengés gyakran véres vitákba torzult. Anglia elsősorban olajérdekeltségei miatt nem akart ujjat húzni az arabokkal és így a zsidó bevándorlást igyekezett akadályozni. Ugyanakkor kötötte a *Balfour-ígéret is, aminek azután* az lett a vége, hogy mind a zsidók, mind az arabok elégedetlenek voltak az angol kormányzással. 1936 és 1939 között valóságos polgárháború dühöngött Palesztinában, mindkét nép véres felkelést szervezett az angolok ellen.

Anglia Fehér Könyvet adott ki, amelyben megígérte az araboknak, hogy öt éven át egyetlen zsidót sem enged bevándorolni. Az angoloknak ezt a számítását a második világháború keresztülhúzta… ▶

▶ *Anglia a második világháború végén Pontius Pilátusként mosta kezeit és távozott: az egész Palesztina-problémát átadta az ENSZ-nek. 1947. november 29-én dolgozta ki az ENSZ az új Palesztina-tervet, amely területet felosztotta az arabok és a zsidók között.*

1948. május 14-én Ben Gurion bejelentette az állam megalakulását: „Izrael földjén megszületett a zsidó nemzet."

Erről az új zsidó államról a megvalósítása óta eltelt hatvan esztendő azt mutatja, hogy véglegessé válása leküzdhetetlen akadályokba ütközik. *Az önálló állami lét még az őket körülvevő ellenséges arab népek hiányában se lenne már számukra természetük szerinti élettér.* Ezért is van az, hogy a lelkesedés a világ zsidóinak körében nem nagy az új őshazába való *visszatérés* iránt. A második világháború a zsidóság győzelmét eredményezte, de győzelmükkel ismét bebizonyították, hogy nem tudják, mint ahogyan soha nem is tudták felmérni a velük szembenálló erők potenciálját. *Németországtól súlyos milliárdokat préseltek és préselnek ki még ma is, úgy Angliában, mint különösen az Egyesült Államokban minden kulcspozíció a kezükben van.* Olyan körülmények között erőszakolták ki az önálló Izrael megalakulását, amelyek vagy a megsemmisülés vagy az örök háború magvait hordozzák magukban.

A zsidóság az idegen társközösségek állami keretei közé beépülő, de részben a különállást is megőrző életmódot – a *Cion Bölcseinek Jegyzőkönyvei szellemében* – annyira a természetébe fogadta, hogy az önálló állami lét ma már nem megfelelő élettér a számára. A túlzott zsidó nacionalizmusnak egy sajátos megjelenése ez is. Mózes és követői megalkották a világ legzseniálisabb életszabályait népi különállásuk fennmaradása érdekében: a *„választott nép"* dogmáját.

Végzetszerűség a zsidó nép életében az, hogy szenvedélye, kapzsisága, hatalomééhsége a környezetéből a történelem minden korszakában heves megszabadulási akciókat váltott ki, amelyek egymás után pogromokban, zsidóüldözésekben nyilvánultak meg és holnap talán – az Egyesült Államok támogatását elvesztő – Izrael állam gyökereinek elvágásában jelentkeznek.

George S. Brown tábornok az amerikai vezérkar akkori főnöke 1975-ben előadást tartott a Durhami egyetemen. Az előadás során a tábornok részletesen foglalkozott az amerikai zsidóság szerepével és az amerikai zsidó szervezetek gazdasági és politikai téren érezhető befolyásával. Közvetlenül az előadás elhangzása után az amerikai sajtó nagy része éles támadást intézett a tábornok ellen. Demagógnak, uszítónak és antiszemitának bélyegezték, sőt egyes lapok és zsidó szervezetek azonnali nyugdíjazását követelték. Nem sokkal ezután *Brown tábornok visszakozót fújt* és megpróbálta enyhíteni az amerikai zsidóságról tett megállapításait.

Fulbright ex-szenátor és James Abourezk libanoni származású keresztény arab szenátor véleménye szerint az amerikai politikai és gazdasági élet kulisszáit Brown tábornok megállapításának megfelelően a zsidó lobbi igazgatja. Az amerikai haderő vezetői már hosszú idők óta aggódva figyelik az USA közel-keleti politikáját. Ez az aggodalom az amerikai lakosságban is fenn áll, amely tisztában van az Izraelnek nyújtott segélyek nagyságával. *Az amerikai választások előtt 65 cionista vezető Kennedy érdekében hirdetményt tett közzé a bostoni „Zsidó Ügyvéd" című lapban.* Ebben többek között a következőket írják:

„Szeretnénk felhívni a figyelmet azokra az erőfeszítéseire, amelyekkel Kennedy a mi zsidó közösségünknek hajtott hasznot, valamint állandó segítő programjára a mi fiatal Izrael hazánk érdekében. A szenátusba való beválasztása után nagyon lelkiismeretesen hangoztatta: *'mi nem hagyjuk Izraelt elbukni'.* Amikor Izrael és arab szomszédai között a faji harc elmérgesedett, ő siettette a külügyi hivatalt, hogy emelje fel az Izraelnek szállítandó fegyverkontingenst. A bevándorlási törvény, amelyet ő nyújtott be a szenátusba, lehetővé tette, hogy 10 000 egyiptomi zsidó menekült kvótán kívül bevándorolhatott az USA-ba."

Hogy miért nem a szomszédos Izraelbe mentek, azt csak Mózes tudja.

A zsidóság nem számolt a nagy számok törvényével és alábecsülték az Izraelt körülvevő másfélszáz milliós arab világ erejét. *Márpedig nincsen olyan szuperhatalom, amely sokáig meg tudná akadályozni, hogy előbb-utóbb fölénybe ne kerüljön százötvenmilliós arab tömeg.* Amikor megalakult a zsidó állam, akkor félmillió arabot űztek ki Izraelből, mely félmilliós tömeg rongysátrak alatt élt a sivatagban. *A sátrak mocskos mélyén azonban fellobogott a nemzeti és faji öntudat s ezzel párhuzamosan a zsidók elleni engesztelhetetlen gyűlölet is.*

A második világháború után már-már azt hitték, hogy a zsidó nép balsorsa véget ért. A zsidók szenvedései garanciát és védelmet nyújtanak számukra a jövőben. A zsidósághoz nem lehetett hozzányúlni, sebezhetetlenné vált. A nürnbergi per az antiszemitizmust törvényen kívül helyezte.

„E csodálatos immunitás az idén nyáron – olvasható a PRÉSENT című francia újság 1982. szeptember 2-i számában – néhány hét leforgása alatt kérdésessé vált. Izrael, mely saját magának örökös áldozata, saját fegyvereivel semmisítette meg azt a pajzsot, amelyet a német dráma öltött a testére. A Dávid-csillagos Phantom gépek bombái nemcsak Bejrut arab gettóját verték tönkre, hanem a világnak a háború óta a zsidókról alkotott képét is szétzúzták. *Sharon tábornok páncélosai nemcsak a mindenhonnan és mindenki által kiutasított nyomorult palesztinai hazátlanokat ölték halomra, hanem megingatták azokat a megható emlékeket is, amelyek szintén a mindenhonnan és mindenki által kiutasított hazátlan, nyomorult népükre vonatkoztak.*

De még az sem volt elég, hogy agyonbombázták azokat a férfiakat, asszonyokat és gyermekeket, akiknek egyetlen bűnük az volt, hogy Palesztinából elűzték és a világon szétszórták őket, nem, ehhez még hozzá kellett járulnia annak is, hogy Sabra és Satila menekülttáboraiban *szervezett, vagy eltűrt mészárlások* történjenek. Erre már az antiszemitizmustól legtávolabb álló emberek is összeborzadtak. A legnyugodtabb lelkiismeret is zavarba jött. Milliók szegezik neki a kérdést Izraelnek: *'Hát az áldozatok is átváltozhatnak hóhérokká?'."*

Jean d' Ormesson, a Francia Akadémia „halhatatlan" tagja, a Mindszenty bíboros emlékiratainak francia kiadásához írt előszó szerkesztője az alábbi cikket írta a „LE FIGARÓ MAGAZINE" 1982. október 2-i számában:

„Begin metafizikai hibája az volt, hogy a zsidó népről alkotott képet a világ képzeletében elhomályosította, s *a zsidóságot az áldozatok táborából a hóhérok táborába helyezte át.* Annyira hozzá voltunk szokva ahhoz, hogy a zsidókat mások által lássuk megölve vagy megkínozva, hogy kínos aggodalom fog el, ha azt látjuk, hogy *most ők gyilkolnak és kínoznak másokat.* Begin nevét ezek után együtt emlegetik a legvéresebb kezű zsarnokéval s a népi demokráciák tirannusaiéval. Mert hát a zsidók évszázadok óta üldözötteknek látszottak a szemünkben. Most pedig *Begin és Sharon elárulták azt a nagy titkot, hogy a zsidók is voltak, sőt ma is lehetnek üldözők.*"

Annyi bizonyos, hogy a visszahatás nemcsak Izrael államot érinti, hanem az Egyesült Államokat is, a*mely a világ legnagyobb zsidó hatalma s* amely ezt a gyászos katonai kalandot lehetővé tette, hiszen egyetlen napi háborús kiadás több pénzt emészt fel, mint amennyi Izrael egész évi jövedelme. *Az amerikai kongresszus 1950 és 1974 között 3,7 Mrd dollárt adott Izraelnek. 1953-tól 1973-ig ezen kívül még 1,5 Mrd dollárnyi gazdasági segélyt is kapott Izrael.*

A cionizmus kitermelte az arab országokban a zsidógyűlöletet. Érdekes olvasni a *„la Nouvelle Critique" 1953. februári számában Max Rodinsontól megjelent cikket, a*mely bizonyítja, hogy az izraeli nemzet – amely egyébként az arab lakosság rovására végrehajtott gyarmati rabságból született – az *antiszemitizmusból él,* minthogy *„kizárólag az üldözött zsidók vagy azok mennek Izraelbe, akik nem érzik jól magukat abban az országban, ahol születtek." Rodinson többek* között idézi a *College de France tanárát, Montagne-t, aki szerint nagyon is lehetséges, hogy a cionista vezetők titokban azt kívánják, hogy folytatódjanak a zsidóüldözések".* Az ilyen üldözések következtében számtalan menekült érkezne Izraelbe.

A cionizmus kifejlesztett, egy fajta sovinszta nacionalizmust, mégpedig azokban a zsidó körökben is, amelyek maguk nem cionisták. Ennek nyomában megsokszorozódtak azok a kutatások, amelyek a „zsidók sajátos tulajdonságaira" vonatkoznak és újból elburjánzottak a *„kiválasztott néppel"* kapcsolatos elképzelések.

Bárhogy is van, azok, akik helyeselték a nürnbergi bíróság ítéleteit, anélkül, hogy ugyanakkor elítélték volna a Katynban, Drezdában, Hamburgban, Hirosimában, Nagaszakiban, Tokióban elkövetett háborús bűnöket és máig is állandóan emlegetik azokat a rémtetteket, amelyeket a zsidók ellen követtek el, vajon szemet hunynak-e most azok fölött, amelyekért a zsidó nép a felelős. E nép elvesztette mártírarcát és annak helyén a hóhér arcát vette fel.

Béla deák:

ELADÓ MAGYARSÁG

Nem vallások buzgó, szent papjaként jövök,
Nem nyújtom felétek Antal perselyét,
de tetemre hívom magyari véretek,
ha nincs is papírom s rajt piros pecsét.

Elnyűtt hegedőm van csak a hónom alatt,
de a messzi puszták álmát hozom én,
és regélek Kundról, Ondról, Töhötömről,
kiket elfeledtél Bábel közepén.

Hamisan szól már magyari szó szádon,
egy nemzetség vész el benned s általad,
mert átkot hordasz, ősi magyar átkot,
s az apáknak vére rendre megtagad.

Korcs vagy, ki eladtad lelkedet a pénznek
s mindened eladó, ami csak magyar,
keverten beszélsz már vadidegen szóval
s ma már nem vagy az, ki voltál még tavaly.

Mégis lanttal jövök, bár ostorral kéne
s egyre vernélek, hogy hulljon véretek,
hogy az muzsikáljon magyarul legalább
az Öregistenhez fáján, értetek.

Lanttal jövök, sajgó, bús magyar szívemmel,
féltve hozom földünk áldott, szent rögét,
sóhajom a fényes cserfalomb sóhaja
és italként nyújtom a Tisza vizét.

Igaz, hogy a gyásznak bús magyarja vagyok,
igaz, hogy vert hadak roncsából jövök,
de törje fölöttem az az első pálcát,
ki több sebet kapott s több vért öntözött.

Gyászmagyarka vagyok, nem tehettem másként,
vágjátok le fülem, szúrjátok szemem,
taszítsatok ebek rossz harmincadjára,
akkor is az ősi dalt énekelem.

Világtalan szemmel, nyomorék fülekkel
áldani akarván, átkot mondhatok,
jeltelen sírok és öreg szülék helyett,
kik holtan is, így is, most is magyarok.

Tudós-Takács János:

KÁDÁR ÉS A PRÁGAI TAVASZ

1968 tavaszán sok naiv ember azt hitte, hogy Csehszlovákia nagy változások előtt áll. A Csehszlovák Kommunista Párt és a csehszlovák állam élére került új vezető, Dubcek úgy hozott egymás után belpolitikai döntéseket, hogy – ellentétben elődeivel – nem kérte ki előzetesen Moszkva jóváhagyását, sem utólag nem igényelte Moszkva áldását. De egy másik vonatkozásban is eltért elődei politikájától: sohasem beszélt „csehszlovák nemzetről", hanem azt hangoztatta, hogy van egy cseh és van egy szlovák nép, és láthatóan azon fáradozott, hogy a szlovák népnek egyenjogúságot biztosítson Csehszlovákián belül, s ennek megfelelően az állam hivatalos nevét Csehszlovákiáról Cseh–Szlovák Köztársaságra változtatta.

Sok ember naivsága abban állt, hogy nem gondoltak arra: mindezen lépések ellenére Dubcek vérbeli kommunista maradt. Moszkvában végezte „marxista-leninista" tanulmányait, Moszkva jelölte ki Csehszlovákia élére, és úgynevezett „reform-lépései" nem érintették a marxista ideológia és a bolsevista gyakorlat lényegét: Isten, Haza és a Család hármas értéke nem foglalta el méltó helyét Dubcek rendszerén belül sem: nem állt helyre a magántulajdon rendje, nem vált ki a Cseh–Szlovák Köztársaság a Varsói Szerződésből, és nem vizsgálták felül a hírhedt Benes-dekrétumot sem. Szó sem volt tehát Dubcek hazájában igazi rendszerváltozásról.

Ám nemcsak a politikailag tapasztalatlan és a logikus gondolkodástól elszokott kisemberek értékelték túl a prágai tavasz „reformjait" – hanem a moszkvai vezetés is. Főleg az zavarta Brezsnyevéket, hogy Csehszlovákia félig-meddig visszanyeri szuverenitásának egy részét azáltal, hogy Dubcek önállóan, szovjet irányítás és jóváhagyás nélkül lépett rá egy új útra. A mindenkori szovjet vezetésnek paranoiás félelme volt, hogy ha – akárcsak részlegesen is – önállóvá válik egy csatlós állam belpolitikája, egy idő után, az illető állam részéről önálló külpolitikai lépések is következhetnek, amik elvezethetnek odáig, hogy ez az állam kilép a Varsói Szerződésből, ami Csehszlovákia geográfiai helyzete miatt rendkívül érzékenyen érintette volna a Szovjet katonapolitikáját. Ezért már a prágai tavasz nyitányán eldöntötte Moszkva, hogy véget vet annak, ami Csehszlovákiában elkezdődött.

Mindamellett azt sem felejtette el a szovjet vezetés, hogy milyen hatalmas felháborodást keltett világszerte az a fajta ázsiai brutalitás, amellyel 1956-ban a Szovjet leverte a világtörténelem legdicsőségesebb szabadságharcát, amelyet a tizenéves pesti srácok, egyetemisták és munkások vívtak Budapest utcáin a hatalmas anyagi és létszámbeli túlerővel támadó szovjet tankok ellen. Ezért a prágai tavasz első jeleinek észlelésekor úgy döntöttek, hogy mielőtt katonai beavatkozásra kerülne sor, megkísérlik politikai síkon semlegesíteni, mintegy hatástalanítani Dubcek kezdeményezését. Tárgyalni kezdtek tehát Dubcekkel, megpróbálták látszólag „elvtársi szóval" jobb belátásra bírni egykori neveltjüket, megkísérelték megértetni vele, hogy tegye azt, amit a többi csatlós állam tesz: igazodjék mindenben a moszkvai vonalhoz.

Dubcek azonban a vártnál nehezebb esetnek bizonyult: miközben biztosította moszkvai elvtársait a „szocializmus iránti rendíthetetlen hűségéről", azt is félreérthetetlenül tudtukra adta, hogy belpolitikai kérdésekben a maga útját akarja járni.

Ezért Brezsnyevék arra a következtetésre jutottak, hogy – ha nem is az 1956-ban alkalmazott módon – mégiscsak a katonai megoldás útját kell választaniuk. Ennek azonban egyik legfontosabb előfeltétele volt Dubcek félrevezetése, éberségének elaltatása: még a látszatát is el kellett kerülni, hogy megsejtse, mire készül Moszkva. Ehhez egy segítőtársat is igénybe kellett venniük. Pontosabban: Moszkvának egy akarat nélküli bábra volt szüksége, aki eléggé aljas ahhoz, hogy segítsen Dubcek megtévesztésében, félrevezetésében. S erre a dicstelen szerepre Kádár János volt a legalkalmasabb.

Kádárnak már nagy gyakorlata volt a félrevezetésben és elvtársai tőrbe csalásában. 1949-ben ő volt az, aki barátját, Rajk Lászlót rábeszélte, hogy a párt magasabb, hosszú távú céljai érdekében tegyen hamis vallomást önmaga ellen: írja alá, majd mondja el élőszóval Jankó Péter „Népbírósága" előtt, hogy először a Gestapo-nak, később Tito Jugoszláviájának volt az ügynöke, és még egy sereg más módon is ügyködött a Szovjetunió által vezetett szocialista tábor ellen. Ezért látszólag halálra ítélik, de mindez csupán színjáték lesz. Elvtársai titokban neki és családjának egész életén át mesebeli jólétet fognak biztosítani. Az embertelen kínzásoktól meggyötört Rajk László végül elhitte Kádár hazug meséjét, és csak a Conti utcai fegyház udvarán, az akasztófa alatt döbbent rá arra, hogy nem a halálos ítélet volt a színjáték, hanem őt vezette félre a legjobbnak hitt barátja, Kádár János, és ezért kiáltotta: „János, becsaptál!"

Hét évvel később – túl a saját börtönén – Kádár János elkövette élete második nagy aljasság-sorozatát. Miután 1956 novemberének első napjaiban még „népünk dicsőséges felkelésének" nevezte a Szabad Kossuth Rádióban azt, ami október 23-28. között Magyarországon végbement, elég volt, hogy Moszkvában a szovjet elvtársak ráijesszenek: ha nem vállalja a szovjet helytartó szerepét, nyilvánosságra hozzák a Rajk-perben eljátszott dicstelen szerepét… És Kádárnak nem kellett ezt kétszer mondani. Nemcsak elvállalta, hogy moszkvai utasításra Nagy Imrével szemben ellenkormányt alakít és megpróbálja legalizálni az 1956-os szabadságharc szovjet részről történő vérbe fojtását, hanem a jugoszláv követségen tartózkodó Nagy Imrét (akinek államminisztere volt!) ugyanúgy becsapta hazug ígéretével, mint egykor Rajk Lászlót: személyi sértetlenséget ígért neki írásban (!) arra az esetre, ha elhagyja a jugoszláv követséget… Ennek tragikus folytatását ismerjük.

Nem véletlen tehát, hogy 1968-ban Brezsnyevék választása Kádárra esett: neki kell Dubceket abban a hamis illúzióban tartani, hogy ő – Kádár – „közvetít majd közte és Moszkva között. Csak egy kis, lényegtelen engedményt kell tennie Dubceknek, és minden rendben lesz"… Miközben Moszkvában már eldöntötték a katonai beavatkozás tervét, ami annyiban különbözött az 1956-os szovjet intervenciótól, hogy ezúttal nem egyedül a Szovjetunió, hanem – Románia kivételével – a csatlós államok, mint a Varsói Szerződést aláíró országok is részt vesznek majd Csehszlovákia megszállásában. S köztük Kádár Magyarországa is…

Természetesen Románia kimaradása az intervencióból korántsem azt jelentette, hogy Ceausescu kevésbé volt kommunista, mint Kádár János, vagy hogy tényleg szembefordult volna a Szovjetunió politikájával. Amint később kiderült, a román diktátor minden lépését egyeztette Moszkvával: a nagyobb nyugati anyagi támogatás fejében színlelte a „külön utakon járó Románia" vezetőjének szerepét, majd a kapott anyagiakon megosztozott Moszkvával…

De Magyarország részvétele a Csehszlovákia elleni intervencióban egyenes következménye volt annak, hogy Magyarország a második világháborút követően teljes mértékben elvesztette a szuverenitását, lényegében a Szovjetunió gyarmata lett. Nem 1948-ban, a „fordulat évében" szűnt meg hazánk függetlensége, nem Kovács Béla szovjet letartóztatása volt a fordulópont, ahogyan ezt egyesek ma tévesen állítják. Az 1945–1948. közötti koalíciós időszakban sem létezett igazán független magyar bel- és külpolitika, hiszen akkor sem történhetett semmi olyan, amit ne Moszkva kezdeményezett, vagy legalábbis ne Moszkva hagyott volna utólag jóvá. Ugyanez vonatkozik 1968-ra: Kádár egyszerűen nem tehette meg, hogy Moszkva akaratával szembeszegülve ne vegyen részt Csehszlovákia megszállásában. Magyarországot Kádár nem 1968-ban, hanem 1956-ban árulta el.

A szovjet vezetők úgy gondolták, hogy kisebb felháborodást fog kelteni nyugaton, ha Csehszlovákiát a Varsói Szerződés csapatai közösen szállják meg, mintha ezt a Szovjet egyedül cselekedné. A szovjet propaganda igyekezett úgy beállítani az akciót, mint preventív védelmi lépést, amellyel azt akarják megakadályozni, hogy Nyugat-Németország megtámadja és megszállja Csehszlovákiát. Természetesen ezt a minden alapot nélkülöző állítást egyetlen számottevő nyugati politikai tényező sem hitte el, és óriási felháborodást keltett világszerte Csehszlovákia megszállása. Ugyanakkor a politikához értő minden ember azzal is tisztában volt, hogy Magyarország ugyanolyan kényszer hatására vett részt az invázióban, mint a többi csatlós állam. Nyilvánvaló volt, hogy ez valójában nem több ország spontán védelmi reakciója, hanem a szovjet imperializmus kizárólagos műve.

Kádár János tehát 1968-ban elsősorban elvtársával, Dubcekkel szemben követett el aljas árulást. Közvetítői tevékenységének felajánlásával és a szovjet vezetők álláspontjáról adott hamis információval abban a hamis illúzióban tartotta Dubceket, hogy Csehszlovákiát nem fenyegeti közvetlen veszély. Így Dubcek nem tett meg semmi óvintézkedést, és úgy érte az augusztus 21-i bevonulás, mint derült égből a villámcsapás…

Kádár ugyanolyan volt 1968-ban, mint 1949-ben, Rajk László megtévesztése során, és mint 1956-ban, amikor elárulta miniszterelnökét és hazáját. Nem változott semmit –, mint ahogy nem változott semmit sem lényegét tekintve maga a bolsevizmus sem. Az a szellemi alapállás, amely szerint el kell taposni nemcsak mindazt, ami antikommunista, hanem mindazt is, ami nem a moszkvai központból kiinduló kezdeményezés – ugyanaz volt 1956-ban, mint 1968-ban és később, 1981-ben, amikor Lengyelországban léptek fel erőszakosan a Walesa vezette Szolidaritás ellen. A kommunista világfelforgatóknak csak a taktikájuk változott az idők folyamán, de a világnézetük és a céljuk mindig ugyanaz maradt. És ugyanaz marad akkor is a világnézetük lényege és a céljuk, ha az idők változtával liberális mezbe öltöznek: akkor is esküdt ellenségei maradnak az Isten–Haza–Család hármas értékének. 1968-nak ma is érvényes történelmi tanulsága: az Istennek, a Hazának és a Családnak hadat üzenő, természetellenes eszméket nem lehet megreformálni; ezeket teljes egészükben, gyökerestől el kell utasítani!

Francis Parker Yockey:

AMERIKA VÉGZETE

(Francis Parker Yockey jól ismert szerző az „Imperium" című könyve alapján, amelyet Ulick Varange írói álnév alatt írt. Sokat beszéltek erről a vaskos könyvről, amelynek az alcíme: „A történelem és a politika filozófiája". A következő esszét Yockey Amerikában írta, hat évvel az „Imperium" könyve előtt. A cionista hatalom globális erősödése és az a tény, hogy Amerika egy nyeretlen véres háborúba kezdett Irakkal (csak azért harcolt, hogy védje és támogassa Izraelt a régió meghódításában) az olvasó számára nyilvánvalóvá teszi e téma időszerűségét. – A szerk.)

Az első amerikai olyan országba érkezett, amelyet nem ismert. Nem ismerte annak földrajzát, termékenységét, éghajlatát, veszélyeit. Északon olyan erdőkkel, sziklás talajjal és hideg telekkel találkozott, amilyeneket korábban nem ismert. Délen mocsarakat, maláriát és sűrű erdőket talált. Mindenhol találkozott az ellenséges vademberrel, annak skalpoló késével, valamint a nők és a gyermekek ellen folytatott hadviselésével. Ezek az első amerikaiak kis csoportokban kiirtották az erdőket, majd otthonokat és erődítményeket építettek. A férfiak úgy szántották a földet, hogy közben a vállukon puska lógott, a feleségek úgy mentek a dolgaik után, hogy a kezük ügyében megtöltött fegyver volt. Jöttek-mentek az európai hajók, és a telepesek otthagyhatták volna a megpróbáltatásaikat, és Európába visszamehettek volna, de ők nem akartak belenyugodni a vereségbe.

E telepesek közül jöttek létre a polgárőrök. Ezek az amerikai farmerek készen voltak a pillanat parancsára otthagyni az ekét és fegyvert ragadni. Tudták, hogy a függetlenségük órája közel van, és ösztönösen előkészítették azt. Amikor a pillanat eljött egy brit paranccsal, amely két vezetőjük letartóztatását elrendelte, a polgárőrök összegyűltek virradat előtt Lexingtonban, szembeszállni az elfogásukra küldött brit erőkkel. Noha a britek nagy túlerőben voltak, rendíthetetlenül szembeszálltak Pitcairn őrnagy „oszolj!"-t elrendelő parancsával. „Ha ők háborút akarnak, kezdődjön el itt" – mondta John Parker kapitány, a polgárőrök vezére.

A háború elkezdődött és 8 hosszú évig folytatódott. Concord, Bunker Hill, Boston, Ticonderoga, Quebec, New York, Long Island, Harlem Heights, White Plains, Fort Lee, Fort Washington, Valley Forge, Trenton, Princeton, Brandywine, Saratoga, Stony Point, Savannah, Camden, Cowpens, Yorktown – ezek a nevek azonnal emlékeztetnek azokra a borzalmas körülményekre, amelyekkel szembeszállva a telepesek harcoltak; a kis sikerekre, amelyeket elértek; a katonák csendes, állhatatos odaadására. A Valley Forge-ban az embereknek a felsőruhája hiányzott, és a fejadagok, amikor egyáltalán élelemhez jutottak, nagyon csekélyek voltak. A betegség gyakori volt, és a halandóság magas. Mégsem gondolt senki sem a megadásra. George Washington tábornok azt mondta róluk: „Mivel ruhátlanok és éhezők voltak, nem vagyunk képesek eléggé csodálni katonáink páratlan hűségét és türelmét."

Egyetlen nemzet sem hozott létre olyan kiemelkedő katona-egyéniségeket, mint Nathaniel Greene tábornok, Knox tábornok, Sullivan tábornok, John Stark, Nicholas Herkimer, Anthony Wayne, Daniel Morgan, John Paul Jones; sem nagyobb hazafiakat, mint John Dickinson, Richard Henry Lee, John Adams, Benjamin Franklin vagy John Rutledge. De ez csupán néhány név. A szellem, amely lelkesítette ezeket a hősöket, osztályrésze a fehér fajnak, és addig fog élni, amíg ez a faj. Ez a szellem arra vár, hogy újraélesszék a nagy események, amelyek eljönnek még egyszer Amerika földjére. Amikor a kontinens földjét újra meglátogatja majd a háború kemény alkotókészsége – a függetlenségért és az egykori amerikai telepes szellem felszabadításáért folytatott háborúé –, a világ meg fogja látni, hogy az amerikaiak nem olyan gyenge jellemek, önzők, élvezethajhász degeneráltak, mint amilyenné Hollywood oly végzetesen megpróbálta alakítani őket.

A határmenti harcokban edzett férfi sajátos egyéni imperializmusa volt az, ami feltárta és meghódította az észak-amerikai kontinenst. Az olyan felfedezők, mint George Rogers Clark és John Fremont, előbb érték a kietlen vidékre, mint a határmenti harcosok, és az utóbbiak követték őket az ellenséges földre, ahol rejtőzködő, harcot kedvelő barbárokkal kellett megütközniük. Ez a harcos vállán, a puskájával, vitte magával feleségét, gyermekeit és minden hozzátartozóját előre, az ismeretlen, bizonytalan, meg nem művelt földre. Naponta ezer veszélyt küzdött le, a halállal dacolva élt. A rettenthetetlen típusú ember, aki felfedező, katona, miniszter, orvos, bíró és telepes volt annak idején, haladt előre, amíg el nem érte a Csendes-óceánt, majd Alaszka és a nyugati szigetek felé tekintett.

A szövetségi államrendszer híveinek tragikus kudarca a forradalom utáni nemzedék kevésbé értékes elemeivel szemben lehetővé tette a lokálpatriotizmus kialakulását Amerikában, és ez utóbbiból jött létre a katasztrofális háború az államok között. A háború csak azt bizonyította be, hogy az amerikai ember hősies típusa mindenütt előfordul széles e hazában. Az egyedüli lecke, amit megtanulhatunk az áldozatukból, az az, hogy Theodore Parker és Horace Greely bűnös jellemének nagyszájú agitátorai képesek feltüzelni az embereket, amikor azt akarják, hogy fanatikus egalitárius eszméik megvalósuljanak.

A kontinens meghódítása alatt kisstílű bíráló hangok folyamatosan szóltak a hősi teljesítménnyel szemben. A kongresszusi képviselők nevettek azon a gondolaton, hogy lehetséges kormányozni oly nagy területet, ami a távoli Csendes-óceánig terjed. Lowell és Whittier költők, valamint Garrison és Phillips agitátorok az 1840-es és 1850-es évek során végig mindent elkövettek, hogy kirobbantsanak egy háborút a lokálpatrióták között. Calhoun törekvése Peru bekebelezésére kudarcot vallott a Kongresszus ellenállása miatt. Kisstílű emberek ellenezték a Mexikóval való háborút és a Délnyugat megszerzését. Ugyanezek ellenezték a Hawaii-szigetek, a Fülöp-szigetek és a kubai protektorátus bekebelezését is. A polgárháború után ezt a lelkületet olyan emberek képviselték, mint Sumner és Stevens. Ők úgy akarták kezelni a délieket, mint idegen és alsóbbrendű embereket, és kárörvendő szemmel akartak rájuk nézni, miközben a hódító csizmáját a nyakukra teszik.

Ez a fajta mentalitás ma is él Amerikában. Még ma is harcol a nagyság és a hősiesség ellen. **Ma a liberalizmusnak pacifista tanát, az alsóbbrendű és korcs iránti vonzódását, az erőteljes nemzeti érzelmekkel rendelkező emberek iránti gyűlöletét, a hazaárulásból erényt kovácsoló nemzetköziségét, a faji egyenlőség iránti erőtlen vágyakozását, minden és mindenki, de különösen az idegen és ferde dolgok iránti toleranciáját hirdeti. Napjainkban ez a fajta lelkiség mindazoké, akik számára a liberális tanok vonzóak, Ez a lelkiség az Amerika-ellenes erők számára dolgozik, akár tudatosan, akár nem. Az alsóbbrendű amerikaiak Amerika belső ellenségének szolgálatában állnak.**

Láttuk a fehér faj szellemét: az isteni elégedetlenségnek, az önsegélynek, az önbizalomnak, a nagy veszély láttán való félelemnélküliségnek szellemét; a faji felsőbbrendűség érzését, a nagy távolságok utáni késztetést, és a nagy távolságok között fekvő terület meghódítására törő akaratot, az Alamo szellemét. Az igazi amerikai nemzet élő, organikus, fehér nemzet, és nem egyfajta elvsorozat, nem „a négy szabadság" nemzete, és nem a világ csendőre. Ez az érzés töltött el minden nagy amerikait: Washingtont, Hamiltont, Henry Clay-t, Robert E. Lee-t és Sam Houston-t. Az amerikai katona minden háborúban azt mutatja, hogy ez az igazi amerikai típus még ma is életben van.

De ma az igazi amerikaiakat, az egykori nagy vezetőket a Morgenthauk, Ezekielek, Paswolskik, Cohenek, Frankfurterek, Goldsmithek, Lubinok, Berle-k, Schenkek, Edelsteinek, Baruchok, Goldwynok, Mayerek, Straussok, Lilienthalok, Hillmanok, Rosenmanok, Lehmannok, Rosenbergek, Eisenhowerek helyettesítik.

Ismerjük az igazi amerikaiakat, és ismerjük a liberálist – a fehér fajon belüli altípust. Nézzük most a harmadik csoportot, amely ide csak tegnap jött, és ma a liberálisokkal, az internacionalistákkal, az osztályharcosokkal, Amerika fehér, európai hagyományainak felforgatóival áll kapcsolatban. Mérjük fel az új jövevények jelentőségét és vizsgáljuk meg a történelmüket.

A zsidó történelme

A zsidó népet létrehozó kultúra Kis-Ázsiában Kr. e. 100 körül keletkezett. Ez a kultúra sok népet produkált, azok közül mindet, amelyek – a zsidókhoz hasonlóan – érintenek minket. Ezek a „népek" egyáltalán nem népek a szónak általunk használatos értelmében, mert nem volt hazájuk. Ennek a számunkra idegen típusú népnek a tagjai állampolgárságukat a csoport vallásában való hit által szerezhették meg. A zsidók – markioniták, gnosztikusok, mohamedánok – népek voltak, és mindegyikük esetében az állampolgárság hit által volt elnyerhető. A nemhívőkkel való összeházasodásuk meg volt tiltva, és ez a 2000 éves beltenyészet tette lehetővé, hogy ma is fel lehet ismerni a zsidót arcvonásairól. **Így a zsidó számára a faj és a vallás azonossá vált, és ha a zsidó elveszti a vallását, nem sokat veszít, mert még mindig megmarad fajilag zsidónak. A faj egysége nem semmisült meg, noha a zsidók nagy tömege ateista lett.**

Miután a zsidók Európában és Oroszországban szétszóródtak, teljesen el lettek vágva a hozzájuk hasonló népekkel való minden érintkezéstől. Bezárkóztak a városok gettóiba és teljesen egymás közötti, belterjes életet éltek. Saját vallásuk, saját nyelvük, saját törvényük, saját szokásrendjük, saját étrendjük, saját gazdaságuk volt. Mivel sehol sem voltak otthon, mindenhol egyformán otthont találtak maguknak.

Az ősi európai népek a zsidót teljesen idegennek érezték, miként ő is a környezetét. Az angolszászok, a gótok, a lombardok, a frankok mind lenézték az uzsorás hitelt. A gótok idejéből származó népies vers a három rendet úgy ábrázolja, mint Isten teremtményét, és az uzsorás zsidót, mint a Sátán teremtményét. A keresztesek a Szentföld felé vezető úton a zsidók nagy tömegét legyilkolták. Minden európai király, az egyik vagy a másik korszakban elkobozta a zsidók vagyonát és kiutasította őket országából. 400 évig a zsidók ki voltak utasítva Angliából. Miután visszaengedték őket, további évszázadok teltek el, amíg meg tudták szerezni maguknak az angol állampolgárok jogait. A zsidóknak ez az üldöztetése 1000 év alatt különböző formákat öltött – vagyonuktól való megfosztás bírságolás által, zsarolás, száműzés, legyilkolás –, és ez meghatározó, változtathatatlan következményekkel járt: **újra megerősítette a zsidóban a keresztény civilizáció iránti gyűlöletét, egészen addig a mértékig, ahol már ez az egyedüli tartalma és értelme a létének. Ez a gyűlölet az élet lehelete a zsidó számára. El akar pusztítani mindent, ami körülveszi, az élet minden nyugati formáját, minden nyugati eszmét. Ezer évig lapult az európai ura előtt, aki oly támadhatatlan volt a maga felsőbbrendűségében. Shylock figurája, aki „issza az epéjét" és várja a maga idejét, uzsorázik és beszedi a pénzét, ami számára a felszabadulás eszközét jelenti – ez ezer évre szimbolikus figurája a zsidónak. Ez a pusztító gyűlölet a zsidó részéről egyike a legfontosabb tényeknek a mai világban. A zsidó – világhatalom.** Hogyan jött létre ez?

A zsidó hatalomra jutása

Az ipari forradalom volt az, amely képessé tette a zsidót arra, hogy miután ezer éven át Shylock volt, a lenézett és meghunyászkodó uzsorás, a modern zsidó típusává, mozidiktátorrá, 100 millió amerikai legbelső gondolatának tirannusává váljék. **A zsidó a közgazdaság és a pénz kategóriáiban gondolkodott már ezer évvel korábban is, amikor Európa és Amerika épp csak kialakítani kezdte a pénz civilizációját. Következésképpen akkor, amikor a pénz, mint legfelsőbb erő lépett elő, a zsidó fellövellt, mint egy meteor. Mindazonáltal még mindig egy sorompó állta útját a hatalom meghódításának. A nem-keresztény, a kívülálló még mindig el volt zárva a polgári jogoktól. Régebben nem tartott igényt azokra, de most azok szükségessé váltak, ha meg akarta hódítani a tegnap urát. Az egyik nép a másik után hódolt be azoknak az elveknek, amelyeket a francia forradalom mészárosai hirdettek, amelyeket a zsidó felkapott és izgatóan a világra kiáltott. Egy pénz-civilizáció nem óhajtja, hogy az arisztokrácia az útjába álljon, ezért a pénz és a zsidó egyenlőséget hirdetett. Nem akadályozhatja semmi sem a pénz működését, ezért a zsidó szabadságot hirdetett. Le akarta vetkőzni a „kívülálló" megjelölést, mert azt akarta, hogy új szerepében ugyan úgy elfogadják, mint bármelyik olyan nemzet tagját, amelybe be akar hatolni, hogy a bosszúállása érdekében meghódíthassa a hatalmat. Ezért testvériséget hirdetett mások számára, meghirdette az emberek testvériségét.**

De az ő „egyenlősége” csak egy új egyenlőtlenséget jelentett: a pénz urának diktatúráját a gazdasági rabszolga fölött, aki az ő padjához munkabérrel volt láncolva. Az ő „szabadsága” azt jelentette, hogy szabadon kiszívhatja a nemzetek vérét uzsorával és pénzügyi diktatúrával. Az „emberek testvérisége” azt jelentette, hogy a zsidót el kell fogadni, mint egyenlőt, de ő megtartja az ősi egységét és boszszúvágyát. Most elérkezett ahhoz a ponthoz, ahol előre lép, kiváltságokat kér, és meg is kapja azokat. Tegnap tagadta az arisztokráciát, ma igenli azt, és ő az új arisztokrata. Nem Albert Einstein írta-e (aki előtt az amerikaiaknak kötelessége hajlongani és pukedlizni) a Colliers magazinban a „Miért magasabb rendű a zsidó?” című cikket? És nem a fehér amerikai (aki már fél önmagát becsülni) az, aki olvassa ezt és elhiszi?

A zsidó nem találta ki és nem szervezte meg a modern indusztrializmust. A liberalizmust sem ő szervezte meg. De amikor ez a két irányzat realitássá vált, ügyesen befurakodott az újonnan keletkezett szociális és gazdasági szövedékbe, és ekkor azonosult a kiszipolyozó üzemek rabló kapitalizmusával és az olyan típusú tisztességtelen, visszataszító demokráciával, ahol két egyforma irányzat áll egymással szemben, és a zsidó nem törődik azzal, melyik győz, mivel mindkettő az ő szolgálatában áll.

Fennállt egy nagy veszély a zsidó számára abban, hogy most minden sorompó el lett távolítva közötte és a vendéglátó népek között. Ez a veszély a zsidók nagy tömegeinek asszimilációja volt. Ha ez megtörtént volna, a Rotschildok, Baruchok, Franfurterek, Rosenmanok, Guggenheimek, Schiffek, Lehmannok, Cohenek stb. követők nélküli vezérek lennének. Elvesztenék a megbízható követőiket, akik be tudnak hatolni mindenhová és terjeszteni képesek a zsidók befolyását. Az adóbevételnek egy gyümölcsöző forrása elveszett volna. Így az 'asszimilált' szó a vezető zsidók által használt, megvetést kifejező terminussá vált, azon zsidók jelölésére, akik elvesztették zsidó érzéseiket és ösztöneiket. A zsidó, a maga 2000 évével a háta mögött, egy veszélyes helyzettel találta magát szemben. Pusztán pénzügyi manipulációk által nem tudott megbirkózni ezzel a veszélyhelyzettel. Ebben a helyzetben találták ki a zsidó vezetők a cionizmust.

A cionizmus és a zsidó hatalom csúcsa

A zsidók részéről politikai mesterfogás volt a cionizmus néven ismert mozgalom létrehozása. A látható cél egy „nemzeti otthon” keresése volt a zsidók számára, egy terület kijelölése, ahová elméletileg minden zsidó viszszatérhet és letelepedhet. Mivel úgy tűnt, hogy a gondolat a zsidókat olyan néppé kívánja tenni, mint Amerika, amelynek földrajzi határai vannak, ez értékes mozgalomnak tűnt az amerikaiak számára. Úgy látszott, hogy ez a gondolat azt ígéri, hogy a zsidók megszűnnek sodródó homokbucka lenni a nemzetek között, és előre jelzi civilizált néppé válásukat. Ezért a zsidó vezetők korlátlan cionista tevékenységet és propagandát fejthettek ki a zsidók között, és semmi gyanú nem keletkezett a vendéglátó népek lelkében.

De az igazi cél a bárhol élő zsidók megmentése attól, hogy asszimilálódjanak a nyugati, az európai és az amerikai népekhez. Az tette képessé vezetőiket arra, hogy az asszimiláció megakadályozása érdekében a zsidókat szilárdan egyesítsék, hogy egy követendő politikai célt állítottak követőik elé. A mozgalom hamis jellegét mutatta az a tény, hogy szinte egy zsidó sem költözött Palesztinába. Csupán kevés zsidó ment oda kereskedelmi és politikai okból, és azért, hogy leplezze a cionista csalást, de milliók maradtak Amerikában és Európában. **A cionizmus valódi célja, a zsidók szolidaritásának újrafogalmazása és állandósítása, sikeres volt. A cionizmus a zsidóság hivatalos politikájává vált, és uralkodóvá válása azt jelenti az egyszerű, átlagos zsidó vonatkozásában, hogy ő teljesen rabszolga lett a vezetői kezében. Valószínűleg felesleges említeni, hogy egyetlen vezető cionista sem ment vissza Palesztinába a fehér Amerikában megszerzett hatalmi pozíciójából. Arra sem szükséges még egyszer rámutatni, hogy a zsidók milliói közül mily kevesen vándoroltak ki Európából Palesztinába. Ám szinte egy emberként jöttek Amerikába, az „Ígéret Földjére”, hatalmuk végső bázisára, bosszújuk végső színhelyére.**

Palesztina elfoglalása, noha stratégiailag fontos, elhalványul a zsidók hatalmas amerikai inváziójához képest. Az azóta eltelt fél évszázad alatt, mióta elfogadták a zsidók a cionizmust, mintegy 10 millió zsidó áramlott be Észak-Amerika partjaira, **kiszorítva az amerikaiakat biológiailag és gazdaságilag, hogy parazitaként éljenek az amerikai organizmuson, és eltorzítsák a nemzet szociális és szellemi életét. Ezen invázió terjedelme oly nagy volt, hogy még a szendergő, politikailag öntudatlan fehér amerikai is kezdte hunyorgatni a szemét, és megdöbbenve nézett körül, amint fokozatosan rájött, hogy a szülőföldje átment egy cselszövő, hatalomés, fösvény, teljesen idegen népség birtokába.**

Az idegennek megvan a saját sajtója, amelyben feltár olyan dolgokat, amelyeket a demokratikus-liberális sajtó engedelmesen elrejt a zsidó parancsára. Vegyük találomra kézbe a Contemporary Jewish Record egy számát, mondjuk az 1941. júniusit. A 282. oldalon azt olvashatjuk, hogy a zsidó pedagógusok sikeresen támadják „a 100%-os amerikanizmus Amerika-ellenes mozgalmát”. A 259. oldalon az American Jewish Committee egyik tagja örömmel számol be arról, hogy az amerikaiak és a zsidók közötti ellenségeskedés következtében a zsidó bevándorlók „egymást követő hullámai összetartó amerikai zsidó közösséggé alakulnak”. „A zsidó emigráns – 1941.” című cikk, amely leírja a zsidók Amerikába érkezését, ezt mondja: „A mi egyetlen következtetésünk az, hogy amikor az emigráns végleg megérkezett rendeltetéséhez, a menny bejáratánál tekintheti magát”.

1933 óta ezen emigránsok közül 7 millió érkezett az ő „mennyük bejáratához”. Elismert ellenségeskedés létezik közöttük és az őket vendégül látó nép között. A zsidó ellenfele a 100%-os amerikanizmusnak. Mégis azt mondja, hogy a zsidók „mennyük bejáratához” érkeztek. Hogyan van ez?

A zsidó növekvő befolyása Amerikában

Az észak-amerikai kontinenst az északamerikai fehér faj tagjainak egyéni imperializmusa fedezte fel, kutatta ki, tette művelésre alkalmassá, művelte meg és telepítette be. A fehér faj vívta ki Amerika politikai függetlenségét és tervezte meg és építette ki a kontinens ipari-technikai rendszerét. Fehér emberek építették ki és küldték hét tengerre az amerikai kereskedelmi hajók rendszerét. Minden alkotó eszme bármely területen, politikai, gazdasági, technikai, vallási, jogi, pedagógiai vagy szociális téren, ami ezen a kontinensen létrejött és kifejlődött, a fehér, európai-amerikai faj tagjainak a műve. Amerika szellemileg a nyugati civilizációhoz tartozik, és mindig oda fog tartozni, amelynek gyarmati átültetése; és az igazi Amerika egyik része sem tartozik Kis-Ázsia, a Távol-Kelet vagy Afrika civilizációnkon kívüli barbárjainak és fellahjainak primitívségéhez.

És mégis, annak ellenére, hogy a zsidó nem volt jelen Valley Forge-ben, 1814-ben New Orleans-ban, Alamo-ban, Bull Runban vagy Chancellorsville-ben, Guantanamo Bay-ben vagy Manilában, annak ellenére, hogy a zsidó nem vett részt a kontinens meghódításában, és teljesen távol áll Amerika múltjától, vitathatatlan és hajmeresztő tény, hogy Amerikát jelenleg a zsidók uralják. Ahol amerikaiak viselnek egy tisztséget, ott azt a zsidók tetszésére viselik, és a zsidók politikájához alkalmazkodva gyakorolják. Baruch a Fehér Ház lépcsőjén Roseman-nal vitázik, azon a helyen, amely egykor Washington, Madison, Adams székhelye volt, és Amerika politikáját ez határozza meg. La Guardia Lehmannt egyfajta zsidó ócsárló kifejezéssel illeti. A zsidó mint ügyvéd szertelenül pereskedik, mint bíró jogi csűréscsavarást visz az államigazgatásba, és joga van amerikaiakra alkalmazni a törvénycikkelyeket. Egy rabbi szerint: „A zsidóság és az amerikanizmus eszményei egy és ugyanazok.” A The Jewish Chronicle (1919. április 4.) pedig ezt mondja: „A bolsevizmus eszményei azonosak a zsidóság legszebb eszményeivel.” A hírhedt Wise rabbi kijelenti: „Amerikai voltam 67 éven át, de zsidó voltam 6000 éven át.” A The Jewish Chronicle szerint: „A zsidók Amerikában 100%-os zsidók és 100%-os amerikaiak.” Ezek a skizofrén százalékarányok a rabbik téziseiben úgy alakulnak át, hogy a zsidóság, a trockista bolsevizmus és az amerikanizmus egy és ugyanaz. A zsinagógák számára a liberálisok parádéznak (az alja amerikaiak a maguk alantas ösztöneivel); a zsinagógák elé jönnek szajkózni a zsidók számára azok nézeteit.

A zsidók Észak-Amerika lakosságának megközelítőleg 10%-át alkotják, de a második világháború során Amerika egy háborút kizárólag zsidó érdekekért folytatott, a zsidók gyűlöletének háborúját a zsidók hatalmának növeléséért, és ugyanakkor a hivatalos adatok szerint az amerikai hadseregnek mindössze 2%-a volt zsidó. Sem a magára öltött amerikai szerepében, sem a tényleges helyzetében, a zsidó kultúra-állam-nemzetfaj-nép tagjaként nem volt hajlandó kockáztatni a vérét, még a saját háborújában sem. A harcoló erőkben a részvételét az adminisztratív ágakra korlátozta: hadbíró, katonaorvos, szállásmester, pénzügyi hadbiztos lett. Az amerikai hadseregben a zsidó katonáknak feltétlen joguk van eltávozási engedélyt kapni Húsvét, Jom Kippur és a sátoros ünnep alkalmával. A zsidók besorozása a hadseregbe el van halasztva zsidó ünnepek idején – „az ünnephez nem illő fáradozás elkerülésére”. Az Amerikai Rabbik Központi Konferenciája a 47. évi összejövetelükön egy határozatot intézett az Amerikai Kongresszushoz, azt kérve, hogy a zsidók mentesek legyenek a sorozástól „a zsidóság legmagasabb értelmezéseivel összhangban”.

Az államilag támogatott felsőoktatási tanintézményekben a zsidó kitúrja a született amerikai egyetemi hallgatót. A szabadegyetemeket, például a Wayne Egyetemet és a City College of New York-ot teljesen a zsidók birtokolják. A Részvénytőzsde hasonló képet mutat. A New York Tőzsde zsidó ünnepeken zárva tart. A Tartalékos tisztikarba is egyre jobban behatoltak a zsidók. A nagyvárosok rendőri erői a zsidók irányítása alatt állnak, és a szövetségi titkosrendőrség a zsidók rendelkezéseit juttatja érvényre. Ők a Nemzetőrség parancsnokai a népesebb államokban.

Hogyan történhetett ez meg? Hogyan távolították el a született amerikait a képviselők közül, a hatalomból és a tiszteletből a szülőföldjén? Hogyan lett kizárva a szabad foglalkozásokból, a kormányból, az egyetemekről, a köztájékoztatásból? Hogyan került az ázsiai betolakodó, a kisinyovi gettó kreatúrája olyan magasságba, ahol kezében tartja a háború vagy a béke feletti döntést, és ő dönti el, hogy kik Amerika barátai és ellenségei?

Két tényező felelős azért a helyzetért, amelyben Amerika azon kapja magát, hogy puszta eszköz egy idegen kezében. **Az első tényező a liberalizmus, a nemzeti nagyság ellensége, az a vírus, amely felemészti a nemzeti érzéseket. A liberalizmus az a tanítás, hogy mindenki egyenlő, mindenki elfogadható; az a tanítás, hogy az összetakolt, a hitvány egyenlő az erőssel és a felsőbbrendűvel; nincsenek kívülállók, és nincsenek megkülönböztetések. A liberalizmus megsemmisíti azt a struktúrát, amelyért a hazafiak és a nagy vezetők életüket adták és szerencséjüket feláldozták. A liberalizmus számára Amerika „olvasztótégely”, lerakodóhely a világ emberi szemete részére. Amikor a fehér faj Európában kiűzi a zsidót, ő átjön Amerikába, ahol a gyengék és azok az alacsonyrendűek uralkodnak, akik féltékenyek arra, akikkel nem egyenlők. E zsidók leterítik a gyengék elé a liberalizmus vörös szőnyegét, de ezen a szőnyegen ők haladtak előre rövid fél évszázad alatt a legfelsőbb hatalomig, mert ők fedezték fel elsőként, hogy Amerika elsőrangú vendéglátó egy vállalkozó parazita számára. A liberalizmus a 100%-os amerikanizmus fordítottja, amelyet a zsidó gyűlöl.**

De a liberalizmus nem egyedül felelős ezért. **A második tényező a zsidó agresszív egysége volt, a gyűlölet eredeti összetartása, amely összeolvasztotta és megszervezte a zsidó erőit pusztító küldetésének beteljesítésére. A zsidóság, amely egyszerre kultúra, állam, nemzet, nép, faj, vallás és társadalom, a maga összetartó erejével meghódította a filmipart, a hírügynökségeket, amelyek irányítják az összes újságot és az újságírói nézeteket, a folyóiratokat és a könyvkiadást, valamint a rádióhálózatokat. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a „Republikánus” Párt el fogja veszteni az 1932-es választásokat, a zsidó ügyesen befurakodott a „Demokrata” Pártba és elhelyezte ott a maga jelöltjét az elnökségre.** Ez volt az 1933-as forradalom, de mivel ez egyszerű pártcsere formájában történt, a politikailag öntudatlan Amerika erről nem vett tudomást.

1933-ban a Baruch, Lehmann, Morgenthau, Frankfurter, Niles és Rosenman által vezetett raj leereszkedett Washingtonra. A vonatukon a Paswolskik, Messersmith-ek, Lubinok, Berle-k, Fortese-k, Lilienthalok, Cohenek, Ezekielek, Silversteinek és mások ezrei voltak, és a menet végén kullogott elegendő számú kisebb zsidó, faji gyökereitől elszakadt liberális, technokrata és idegen, megkétszerezni a főváros népességét néhány éven belül.

A járdák repedései között a zsidó toborzott több ezer alsóbbrendű amerikait, mint rádió-kommentátorokat, újságírókat és hivatásos propagandistákat, terjeszteni azt a világnézetet, amelyet a zsidó megfelelőnek tekintett az amerikaiak számára. A kormányzati irodák sokasága jött létre, amelyek személyzetét szükségképpen a zsidók adták. A zsidó a nyilvános megnyilatkozás és befolyásolás minden tényezőjét irányítása alá akarta vonni, és így biztosítani, hogy soha többé ne lehessen szabad országos választás, mivel nem akart lemondani a hatalmáról, amelyről már oly régóta álmodozott, és most végre valósággá lett, a többséget szerzett pártok alkotmányos játszmájának szabad mozgása által. Megtisztították a kormányt mindenkitől, akit nem lehet orránál fogva vezetni. Az ellenzék túl lett kiabálva, be lett mocskolva aljas címkékkel és így el lett hallgattatva. Így nyert Amerika szemita arcélt.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

A LÜFTL-JELENTÉS

Egy ausztriai mérnök jelentése az auschwitzi és mauthauseni „gázkamrákról"

(Egy kiváló osztrák mérnök 1992 márciusában feltűnést keltett, amikor közzétett egy jelentést, amelyet a második világháború alatt a németek által állítólag alkalmazott gázkamrákról írt. Walter Lüftl a „Holocaust: hiedelmek és tények" című, vitaindító jelentésében arra a következtetésre jutott, hogy a zsidóknak – az Auschwitz-i és a mauthauseni táborokban lévő gázkamrákban végbemenő – tömeges megsemmisítéséről szőtt közismert történetek nem lehettek valóságosak, részint technikai okok miatt, részint mert összeférhetetlenek a természet megfigyelhető törvényeivel. Lüftl egyébként a Diesel motor kipufogó gázával (például Treblinkában) elgázosított zsidók gyakran ismételt történeteit is „teljes lehetetlenségként" jellemezte.

Az 59 éves Lüftl bíróságilag elismert mérnök szakértő és egy műszaki cég vezetője Bécsben. Különlegesen pontos munkát végző szakemberként jól megalapozott hírnévre tett szert. Ennek alapján őt választották a 4000 tagból álló Ausztriai Mérnöki Kamara elnökévé.

Hírneve ellenére le kellett mondania a mérnöki kamara elnöki címéről abban a viharban, amely a mítoszromboló jelentéséről szóló újságcikket követte. A kormányzó Néppárt egyik vezető személyisége hangot adott félelmének, hogy Lüftl jelentése árthat az Ausztriáról kialakított külföldi képnek.

Néhány nappal később az osztrák rendőrség egy házkutatás során valósággal megrohamozta és felforgatta Lüftl lakását, olyan esetleges „terhelő anyagot" keresve, ami azt mutathatná, hogy megsértett egy nemrég hatályossá vált törvényt, amely bűncselekménnyé nyilvánítja Ausztriában „az emberiség ellen elkövetett nemzetiszocialista bűnök" tagadását.

Lüftl jelentése további szakértői megerősítése Fred Leuchter amerikai gázkamra-szakértő megállapításainak, aki tanúskodott az Auschwitzban, Birkenauban és Majdanekben levő feltételezett „gázkamrákkal" kapcsolatos, a helyszínen folytatott vizsgálatairól Ernst Zündel német-kanadai revizionista 1988-as perén.

Lüftl jelentése megerősíti Leuchter megállapításait a mauthauseni táborban lévő, feltételezett megsemmisítési „gázkamrával" kapcsolatos vizsgálatáról is. A szerk.)

Walter Lüftl:

HOLOCAUST: HIEDELMEK ÉS TÉNYEK

A szerző bevezető megjegyzése

A következő megjegyzések sem nem fenyegetik az 1945 óta az Osztrák Köztársaságban fennálló demokratikus rendet, sem nem javasolják, illetve mozdítják elő a nemzetiszocializmus újólagos bevezetését. Ezek a megjegyzések csupán arra irányulnak, hogy helyesbítsék a történelmi események egyoldalú bemutatását, és figyelembe vegyenek természeti törvényeket és műszaki korlátokat, amelyek természetesen vitathatatlanok mind politikailag, mind történelmileg.

Ezek a megjegyzések nem akarnak „köntörfalazni az áldozatok számával kapcsolatban" és nem akarják „megrágalmazni az áldozatokat". Inkább az a céljuk, hogy tudományosan megvilágítsák az áldozatok lehetséges számát műszaki és szervezési megfontolások alapján. Ezek a megjegyzések bátorítani is akarják a tényleges események kutatását és az igazság keresését. Mivel a „holocaust-irodalom" egyoldalúságra hajlik, szerencsétlen lenne, ha nem volna lehetséges itt egy „kiegyensúlyozott bemutatást" nyújtani. Az egész vitatott témakör egy korlátozott területének kritikai vizsgálata megmutatta, hogy a „szemtanúk" beszámolói a konkrétumokat illetően mérhetetlenül túlzók és megbízhatatlanok, úgyhogy a vita kiegyensúlyozása nélkülözhetetlennek tűnt. A lehetetlen nem válik „igazabbá", ha azt sok ember állítja. A tanúvallomások és az objektív bizonyítékok közötti ellentmondás esetén az utóbbinak van elsőbbsége minden modern alkotmányos államban, noha a „holocaust" esetében ez nyilvánvalóan másképp volt.

Előszó

A szerző elővételezni szeretné az [Osztrák] Büntető Törvénykönyv 283/a §-át, amely szerint „bűncselekmény… történik, valahányszor egy személy tagadja azt a tényt, hogy a nemzetiszocialista rendszer koncentrációs táboraiban emberi lényeknek, különösen zsidóknak millióit módszeresen és népirtó módon végezték ki". Ilyen jogi rendelkezésnek lehet olyan hatása, ami a következő megjegyzéseket büntethetővé teszi, annak ellenére, hogy azok újólagos tapasztalati bizonyításnak alávethető módon tárgyalt tudományos megfontolásokon alapulnak.

Mi a holocaust?

Azok nézete szerint, akik hisznek – vagy másokat hinni késztetnek – a holocaustban, tömegeket, de különösen zsidókat gázosítottak el a Harmadik Birodalom koncentrációs táboraiban. Mindenekelőtt Auschwitzban (innen az „Auschwitz-mítosz kifejezés) 4 millió zsidót gázosítottak el. [A Nürnbergi Törvényszék „megállapította", hogy 4 millió embert (zsidókat és nem-zsidókat) öltek meg (minden lehetséges eszközzel) Auschwitzban.] Ennek ellenére a jelenlegi hiteles források ezt a számot 1,5 millióra törekednek csökkenteni. Tisztán matematikai alapon a „6 milliós szimbolikus számot" 3,5 millióra kellene leszállítani. Természetesen egy ilyen csökkentés nem kisebbíti a bűn [súlyosságát] semmilyen módon, mert még egy áldozat is túlságosan sok.

Ugyanakkor megmarad a kérdés, hogy vajon egyáltalán történtek-e, vagy történhettek-e tömeges elgázosítások.

A szerző a lehetőség határain belül gondosan megvizsgált számos „szemtanúi" jelentést, valamint SS-emberek „vallomásait". Ha valaki megvizsgálja a „szemtanúk" vallomásait, még mindig maradnak kételyek, még akkor is, ha valaki mindent elhisz, ami a holocaust-irodalomban megjelenik. Ezek a kételyek még súlyosabbá válnak, ha valaki azoknak a „vallomásait" tanulmányozza, akiket később vétkesnek találtak [ezekben a bűnökben].

A szerző nem „tagad" semmit sem. (Sajátos jogi terminológiával ennek valójában „vitát" kell jelentenie.) Nem óhajt minimalizálni vagy dicsőíteni semmit sem. Egy jelenleg divatos kifejezéssel élve csupán „meg akarja vizsgálni Auschwitz [igazságát]".

A szerző az „Auschwitz-mítosz" kritikai lényegére kíván összpontosítani: a Zyklon-B-vel való ipari tömeggyilkosság technikai lehetőségeire.

2. A Zyklon-B az Auschwitz-mítosz sarkköve

Ha a Zyklon-B alkalmatlan a „szándékos népirtó megsemmisítésben" való felhasználásra, akkor az egész auschwitzi megsemmisítési történet [„az Auschwitz-mítosz"] összeomlik. Egy lánc olyan erős, mint a leggyengébb lánczszeme.

A hiedelem háborúja

Mivel az auschwitzi megsemmisítési történet mindeddig nem volt alávetve tudományos analízisnek, a vitát a hiedelem uralta. Még intelligens, képzett emberek is hisznek „a sok szemtanú által megerősített kegyetlenségekben". Amikor így tesznek, elfelejtik, hogy minden modern alkotmányos államban a törvényszéki és a dokumentatív bizonyíték nagyobb súlyt képvisel, mint a tanúvallomás.

A tanúk tévedhetnek; az emlékezetük megtévesztő lehet; a tanúk eltúlozhatják a saját jelentőségüket, és lehet, hogy hallomást ismételgetnek. Olyan tanúkról is tudunk, akik hazudtak. Még az állítólagos bűnös egyének „vallomásai" (amelyeket lehet, hogy kínvallatással csikartak ki, vagy a kisebb büntetés ígéretével nyertek) is értéktelenek objektív bizonyíték megerősítése nélkül. Bárki, aki kételkedik ebben, vesse össze Szolzsenyicinnel… [A „Gulag- szigetcsoport" című művében Alexandr Szolzsenyicin idézi a bajor Jupp Aschenbrenner esetét, aki „bevallotta", hogy a háború alatt egy német gyilkos kommandóban szolgált. Csak később, 1954-ben, egy táborban tudta bebizonyítani, hogy az állítólagos bűncselekmények idején Münchenben tanult hegesztést.]

A holocaust [-történet] ellen szóló összes érv jelentőség nélküli, ha az emberek nem hajlandók elfogadni az igazságot. Schopenhauer szavaival:

„Semmi sem kellemetlenebb, mint tényekkel és érvekkel viaskodni egy hívő ellenféllel szemben. Az ember az ő értelmével foglalkozik, miközben valójában az akarattal vívja csatáját, amely megátalkodva bezárja lelkét az igazság előtt. Meg kell érteni, hogy az akarat ellen alkalmazott értelem olyan, mint a nyers sziklára szórt mag, mint a könnyű nyílvessző a páncél ellen, mint a viharos szél a fénysugár ellen." Semmit sem lehet tenni azokért, akik nem akarnak szembesülni az igazsággal. De talán néhányan, miután elolvassák a következőket, jobban hallgatnak majd az értelem szavára.

A gázkamrák

A holocaust-irodalom szerint az áldozatokat „belezsúfolták a gázkamrákba és azután megmérgezték őket a Zyklon-B-ből származó hidrogén-cianid gőzökkel". A holttesteket elégették a krematórium kemencéiben, a hamut pedig a hegyoldalba vagy a vízbe szórták.

Szervezési problémák

Mivel bizonyos szervezési problémák még a tömeges kivégzéssel kapcsolatban is felmerülnek – például a gázkamrák különféle gyilkoló teljesítményei, illetve a különböző krematórium-teljesítmények a holttestek elhamvasztása során –, nyilvánvalónak kell lennie már ezen a ponton is, hogy az események nem lehetnek olyan áttetszők, mint ahogyan azt a holocaust-irodalom leírja. De vitánkat a lényegre fogjuk korlátozni.

A Zyklon-B kezelése

Mi a Zyklon-B? A Zyklon-B rovarirtó vegyszer, amelynek aktív alkotórésze a porosz kék (hidrogén-cianid sav = HCN).

A hidrogén-cianid sav nagyon mérgező, nagyon gyúlékony folyadék, amely 25,7 C-on elpárolog. Az elpárolgás során felszabaduló gőzök könnyebbek, mint a levegő (sűrűségük: 0,95). A hidrogén-cianid gyulladási hőmérséklete 535 C, de a sav meggyújtható már –17, 8 C-on is. A robbanáspontja levegőn 20 C-on 5, 4-46, 6 %-ig terjed, illetve 60-520/m^3-ig.

Egyéb felhasználásai sorában a gázalakú hidrogéncianidot fertőtlenítő gázként használják.

Mi a hidrogén-cianid gáz hatása az emberi lényekre?

10 ml/m^3 ártalmatlan 8 órás kitettség mellett.

90 ml/m^3 veszélyes, illetve halálos hosszas kitettség esetén.

80-270 ml/m^3 gyorsan halálos. Az alkohol, még akkor is, ha kis mennyiségben fogyasztották a kitettség előtt, veszélyes mértékben erősíti a cianid gáz hatását.

A biztonságos kezelés végett a hidro-cianid savat kovaföldbe abszorbeálják és légmentes fémkannákban raktározzák és szállítják. A terméket általában 3 hónapon belül használják fel. Mivel a Zyklon-B-t gyártó berendezéseket teljesen lerombolták az 1944 elején végbement bombatámadások során, a Zyklon-B-vel történő elgázosítások nem mehettek végbe 1944 nyarát követően.

A kannák kereskedelmi súlya 100, 200, 500, 1000 és 1500 gramm HCN-tartalom volt. Egy kanna teljes súlya megközelítően háromszorosa a HCN-tartalomnak.

A hidrogén-cianid sav gázok nem szabadulnak fel közvetlenül a kannák megnyitása után. A Zyklon-B párolgása 6-32 órát követel, attól függően, hogy a környezet hőmérséklete 5-30 C között mennyi. A gőzzé válás arányszáma nem pontosan arányos az idővel.

Az elgázosítási eljárás a holocaust-irodalom szerint

Az áldozatokat bevezették a zuhanyozóknak álcázott gázkamrákba, miközben azzal tévesztették meg őket, hogy szappant és törülközőt adtak nekik. De minek? Aki zuhanyozik,

törülközőt tart a kezében? De ne tartsuk fel magunkat ilyen közönséges dolgokkal.

Azt mondták pl., hogy 100 áldozatot zsúfoltak be egy 20 m^2-es kamrába, vagyis m^2-ként 5 embert. (A tanúk néha még m^2-ként 25 áldozatról is beszélnek.) De m^2-ként 5 személy esetén az áldozatok még arra sem képesek a helyhiány miatt, hogy beszappanozzák magukat. Akkor minek nekik a szappan? A szappan nehezen pótolható árucikk volt, de engedték a németek, hogy a padlóra hulljon használatlanul, hogy használhatatlanná váljék. De menjünk tovább.

A 2,5 méter magas kamra ajtaját hermetikusan lezárták. A gázmaszkot viselő SS-katona bedobta felülről a Zyklon-B-t, a hidrogén-cianid gáz és egy ingerlő hatású anyag keverékét (az utóbbit figyelmeztető anyagként adták hozzá, mivel bizonyos emberek szaglással nem képesek felismerni a hidrogén-cianid gázt, amelynek szaga különösen hasonlít a keserű mandulához), ami egy hordozó anyagban volt abszorbeálva. Ezt az anyagot minden egyes esetben egy 200 gramm HCN-t tartalmazó kannából vették elő. (Ez a holocaust-irodalomban leírt szokásos eljárás. Ezt bizonyos források szerint csak Mauthausenben végezték másképpen.) A keverék a padlóra esett, és a hidrogén-cianid sav szivárogni kezdett. Az elgázosítási folyamat átlagosan 15-20 percig tartott. (Bizonyos források szerint 5-30 percig.)

Feltételezve, hogy a padló hőmérséklete 25 C volt (ami maximális meleget jelent, mivel a gázkamrák többnyire hideg, nedves kamrák voltak), tételezzünk fel konzervatív módon is fél óra elgázosítási időt. Fél óra elteltével legfeljebb 16 gramm HCN lenne a kamra levegőjében. A levegő térfogata 44 m^3 lenne. (Vagyis 50 m^3 a kamra térfogata, az áldozatok térfogata 6 m^3, 60 kg átlagos testsúlyt feltételezve, személyenként.) Így a kamra levegőjében lévő hidrogén-cianid sav tartalom 363,6 mg/m^3 lenne. (Azaz, 16 000 mg/44 m^3=363, 6 mg/m^3.) Ez biztosan elég lenne arra, hogy megölje őket. (Hiszen 270 ml/m^3 X 1, 23 = megközelítőleg 330 mg/m^3.)

Tehát a 100 áldozat halott lenne, ha feltételezzük, hogy a hidrogén-cianid nem kondenzálódott a kamrán belüli hideg falon – talán a helyiséget előmelegítették a kellő hőmérsékletre.

Ekkor „az elgázosítási akció főnöke" benézett az ajtón lévő kémlelőnyíláson keresztül, hogy lássa: vajon az áldozatok valamelyike mutatja-e az élet jeleit? De hogyan tudta megtenni Mauthausenben, a padlótól 1, 20 méter magasságban lévő kémlelőnyíláson keresztül, egy olyan ajtó esetén, amely csak 1, 68 magas volt? Ez olyan téma, amely megérdemel további tanulmányozást.

Hogyan láthatott meg bárkit is, ha az áldozatok „össze voltak zsúfolva", és ezért nem eshettek el, még a helyiség legtávolabbi sarkában sem? De az SS-kivégzők egy rövid pillantás után bekapcsolták a ventillátorokat a gázkamra szellőztetése végett. De itt ütközünk az első bökkenőbe. A ventillátoroknak természetesen szívókészülékkel kellett rendelkezniük. Ahhoz, hogy működjenek (vagyis, hogy kicseréljék a levegőt a kamrában), a gázkamráknak felszereltteknek kellett lenniük fúvókkal ellátott, levegőt bevezető csatornákkal és kéményekkel. De semmi ilyen berendezést nem találtak sohasem egyetlen [állítólagos embert ölő] gázkamrában sem!

Feltételezhető, hogy a nácik eltüntették az összes ilyen berendezést a vereség káoszában? Ettől eltekintve, bizonyos koncentrációs táborokat érintetlenül szabadítottak fel a szövetségesek.

A szellőztetés 30 percig tartott, és végül az ajtót kinyitották (!), megállapítani, hogy a helyiség gázmentes-e. A „gázmaszkot viselő, elgázosító főnökök" gondosan feltartottak egy [kémiailag érzékennyé tett] papírszalagot [a kamra] belsejében. Amikor a helyiség gázmentes volt, a kék [bőr színű] holttesteket a krematóriumi munkáscsapat fogoly tagjai a halottasházba, vagy egyenesen a krematóriumba vitték. (Mindazonáltal minden toxikológiai kézikönyv megerősíti, hogy a hidrogén-cianid sav által megmérgezett áldozatok bőrszíne vörös.) Majd a gázkamrákat – amelyek súlyos mértékben szennyezettek voltak vérrel, ürülékkel, hányadékkal – ki kellett takarítani.

Mi a bizonyíték egy ilyen eljárás ellen? A Zyklon-B!

A holocaustról írók figyelmét elkerülte az a tény, hogy a szellőztetési eljárás alatt a Zyklon-B még mindig megtartotta a maga hidrogén-cianid sav tartalmának 92%-át, és így vidáman folytatná a hidrogén-cianid gáz kibocsátását. 25 C hőmérsékleten, és így tenne teljes 15,5 órán át, ill. alacsonyabb hőmérséklet körülményei között még tovább.

Természetesen a munkabrigád tagjait küldhették a gázkamarákba – gázmaszkot és védőruhát viselve – eltávolítani a Zyklon-B-t [hordozó anyagát], amely ekkor még csak részlegesen lehetett gázmentes. De megmagyarázhatatlan, hogy miként tudták eltávolítani ezt [a hordozó anyagot] az ürülékkel, hányadékkal és vérrel fedett, szorosan egymáson fekvő holttestek közül.

A holttesteket eltávolítani, majd a gázkamrát kitakarítani csak gázmaszkot és védő ruházatot viselő emberek lehettek képesek. De ez nagy halom ürüléket, hányadékot és hasonló anyagokat jelentett volna, amely teljesen fertőzött volt 184 gramm hidrogén-cianid savval (amely még mindig párolgott volna, noha lassan). De a maradék 184 gramm hidrogén-cianid sav még mindig elég lett volna ahhoz, hogy megöljön mintegy 3000 embert (0,001 gramm/kg; 1 ember átlagos testsúlyát 60 kg-nak számítva).

Itt van a hézag a holocaust-irodalomban!

Hogyan szabadították fel a maradék Zyklon-B-t a 100 holttest közül hosszas szellőztetési időszak nélkül, és anélkül, hogy ez tömeghalált okozott volna a gázkamrán kívül?

A fent leírt eljárás működhetett Mauthausenben, ha ott az emberek valóban több hetes vagy hónapos szünetekkel lettek volna elgázosítva. Ha hinni akarunk Hans Marsalek mauthauseni „történésznek", 17 hónapos szünet telt el a mauthauseni negyedik és ötödik elgázosítás-sorozat között (1943. április 17-1944. szeptember 25.). De Auschwitzban az emberek állítólag [folyamatosan] lettek elgázosítva, ipari módon.

A Zyklon-B ténylegesen teljesen alkalmatlan módszeres tömeggyilkosság céljára. Használható fertőtlenítésre, és használható egy csoport ember alkalomszerű elgázosítására. De egyedül az időt figyelembe véve, mintegy ipari gyilkolásra alkalmazni egyszerűen lehetetlen lenne.

Noha a Zyklon-B-ben tartalmazott porosz (hidrogén-cianid) sav természetesen gyorsan és biztosan képes volt ölni, a Zyklon-B kezelési követelményei és a vele kapcsolatos körülmények kizárták az emberek tömeges legyilkolására történő, jelentős mértékű felhasználását. Ez kiküszöböli a Zyklon-B-t, mint a holocaust közvetlen eszközét. Az erre vonatkozó „szemtanúi beszámolók" hamisak. **A tanúk sohasem láthattak valóságos elgázosítást. A leírt események sohasem történhettek meg.**

Marad az a lehetőség, hogy a Zyklon-B-t, mint hordozó anyagot alkalmazták hidrogén-cianid savra gázgenerátorokban.

Az [elgázosítási] eljárás leírása, amelyet a Hageni Német Kerületi Bíróságon [Landesgericht-en] adtak egy perben, sejttetni engedi egy szinte zseniális egyszerűséggel tervezett gázgenerátor létét. (A bizonyítékot a mauthauseni táborban történő elgázosításra az Ausztriai Ellenállási Központ irattárában lévő dokumentum nyújtotta.)

Ebben az esetben a Zyklon-B-t nem felülről dobták be. (Még ha azt, amit egy emléktábla elmond nekünk, Marsalek másképpen mondja el.) Az viszont, hogy ezt a briliáns eljárást miért nem használták más koncentrációs táborokban, rejtély marad. Mauthausenben a gázgenerátort egy fémdoboz alkotta egy fedéllel, amelyben (a krematórium nyílt lángján) melegített forró tégla volt elhelyezve. Ez azt jelenti, hogy az SS csak akkor volt képes elgázosítani embereket, ha a testek már égtek. Azután a Zyklon-B-t beszórták ebbe a forró téglába. De a hőmérséklet miatt ez a gáz robbanásszerű gyors párolgását jelentené, magának a HCN-nek robbanását eredményezve.

A gáz keletkezésének ez a változata nyilván a szép mesék birodalmába sorolható. De a Hageni Német Kerületi Bíróság elhitte, pontosan úgy, ahogy elhitte a hidrogén-cianiddal megmérgezett kék (valójában vörös) színű áldozatok szép meséjét. Semmit sem tudunk semmilyen más gázgenerátorról.

Összefoglalás

A probléma abszolút elfogulatlan tanulmányozásának arra a következtetésre kell jutnia, hogy – mindent összevéve – az úgynevezett „revizionisták" – az úgynevezett „tagadók" nézete sokkal inkább összhangban van a természet törvényeivel, a logikával és a műszaki realitásokkal, mint a holocaust-irodalomban lévő beszámolók (amelyekben ezen felül a tudományosan igazolható adatok általában hiányoznak). Amikor kivételesen igazolható adat van közölve a holocaust-irodalomban, az ilyen adat kritikai vizsgálata abszurd eredményekhez vezet (25 ember m^2-ként stb.)

A holocaust-irodalom döntő tévedése az a hiedelem, hogy a Zyklon-B-ben tartalmazott hidrogén-cianid teljesen felszabadítható az elgázosításhoz szükséges állítólagos 15–30 perc alatt, és a hordozó anyag egyidejűleg és teljesen elpárologna, mint egy naftalingolyó. A Zyklon-B maradványának [a ténye] az auschwitzi megsemmisítési történetet [az Auschwitz-mítoszt] divatjamúlttá teszi.

A „Gerstein- Jelentés": „szemtanúi jelentés" a tömeges gázosításról

Előzetes megjegyzés: Az itt tárgyalt „Gerstein-Jelentés" egy „informált" SS-tiszt „vallomása", és a holocaust-irodalom sarokköve. Ezért kritikailag kell megvizsgálni e „vallomás" műszaki korrektségét, tekintettel az általa beszámolt tömeges elgázosításokra. Az idézetek [a „Gerstein-Jelentésből"] itt a „Der Nationalsozialismus: Dokumente, 1933-1945" (W. Hofer, Fischer, 1957, 307-311. o.)-ból vannak véve.

Mindenekelőtt, ez a szerző egy figyelemreméltó megjegyzést tett: a „Zyklon-B" és a „hidrogén-cianiddal történő tömeges elgázosítások" kifejezések sehol sem jelennek meg [a zsidók üldöztetéséről és megsemmisítéséről szóló] egész fejezetben. Gondolt-e 1957-ben Hofer arra, hogy ez említésre méltó?

A „Judenfeindschaft: Darstellung und Analysen" (A zsidókkal szembeni ellenségeskedés: Leírás és elemzés) című könyv szerint (K. Thieme; Fischer, 1963, 277. o.) Gerstein azt a parancsot kapta, hogy „… vételezzen 100 kg hidrogén-cianid savat. Gerstein teljesítette a parancsot, és szemtanúja lett a zsidók megsemmisítésének a belseci táborban…" Nyilvánvaló, hogy a poggyászában kellett hagynia a hidrogén-cianid savat, mihelyt megérkezett oda, mivel Gerstein állítása szerint ő tanúja volt [ott] a szénmonoxiddal történő elgázosításnak.

Vajon 1957 és 1963 között lett-e kitalálva a Zyklon-B történet? Ez lehetséges kutatási téma a kortárs történészek számára! De vissza a „szemtanúhoz"!

„A kamrák 5X5 méteresek voltak, és 1,90 méter magasak… Az SS 700-800 embert kényszerített 25 m^2-re, 45 m^3-be. [Ténylegesen: 47,5 m^3.] Az ajtókat bezárják… Az embereket Diesel kipufogógázzal kell kivégezni. De a Diesel nem működik!... Igen, én látok mindent! És várakozom. A stopperórám mindent tökéletesen rögzített. Ötven perc. Hetven perc. A Diesel még mindig nem indul! Az emberek várakoznak a gázkamráikban. Hiába. Halljuk, hogy kiabálnak, zokognak… Két óra 49 perc elteltével – a stopperóra mindent rögzített – a Diesel indul… újabb 25 perc eltelik… 25 perc múlva közülük már csak néhányan élnek… Végül 28 perc múlva mindannyian halottak…"

A „szemtanú" Gerstein sohasem látott elgázosítást. Abszurd vallomást produkált, talán mások figyelmeztetésére, hogy **ezt az atrocitás-történetet kicsikarták tőle**. E sorok írója nem érti, hogy azok, akik felhasználták ezt a vallomást, miért nem vizsgálták meg annak fizikai és fiziológiai vonatkozásait. Figyelmen kívül hagyták, hogy minden vallomás műszaki vizsgálatot követel meg. Egy vallomás kínos teherré válhat, ha vizsgálat nélkül használják fel. A „Gerstein-Jelentés" különösen fontos jele a holocaust-irodalom inkorrektségének. Semmi sem tárja fel jobban ennek a „szemtanúi jelentésnek" a képtelenségét, mint a leírt, igazolásra váró tények vizsgálata.

[Gerstein szerint] 700-800 ember – vagyis, tegyük fel, 750 ember – volt a kamrában, átlagosan 60 kg súlyúak. A sűrűség megközelítőleg 1 [sic], és a kamra térfogata 45 m^3.

Hogyan zsúfolható be ennyi ember egy 47,5 m^3-es kamrába, rejtély. Egy ilyen kísérlet abszurd, elgondolhatatlan lenne. Legfeljebb 10 ember fér el 1 m^2-en. (Karcsú embereket alkalmazva a kísérleti eredmény általában 8 ember volt.)

250 ember 15 m^3 térfogatú, ami azt jelenti, hogy a levegő térfogata 47,5-15 = 32,5 m^3. Egy embernek átlagosan percenként 7,5 liter levegőre van szüksége. Ezért 250 ember 250 X 60X 7, 5/1000 = 112, 5 m^3 levegőt igényel 1 óra alatt. Vagyis a 32,5 m^3 levegő az ebbe a kamrába zárt emberek tüdején 3,45 X megy át 1 óra alatt. Tehát 17 perc 20 másodperc alatt megy át a tüdejükön egyszer.

A száraz levegő megközelítően 21% oxigént tartalmaz, és csak nyomokban CO_2-t. A kilehelt levegő megközelítően 15% oxigént tartalmaz, és 4,4% CO_2-t, valamint 6% vízgőzt. 34 perc 40 másodperc után a levegő másodszor ment át a tüdejükön, és tartalmazni fog megközelítően 10% oxigént, de már 8% CO_2-t. Amikor a levegő a feltételezés szerint harmadszor ment át a tüdejükön, a kamrában lévő levegő megközelítően 5% oxigént tartalmaz, de legalább 11% CO_2-t. és csupán 52 perce vannak a kamrában.

Ámde 30-45 perc után eszméletvesztésnek és anoxia-nak (oxigénhiánynak) kellett bekövetkezni. És 5 perc anoxia agyi halált jelent.

Ezért a „gázkamrákban" lévő emberek mindenekelőtt nem várhattak 2 óra 49 percet a Diesel motor megindulására. És nem kiabálhattak, nem zokoghattak 50 perc reménytelen várakozás után. Addigra bizonyosan meghaltak volna. Azután: hogyan volt képes 700-800 ember – feltételezve, hogy egyáltalán bezsúfolhatók, illetve bekényszeríthetők voltak a kamrába – egyáltalán lélegezni, ha „össze voltak ▶

▶ zsúfolva”? Azonnal elvesztették volna eszméletüket, mihelyt az ajtók bezárultak, és további 5 perc alatt meghaltak volna.

A „Gerstein-Jelentés” nem jelentés, hanem szemenszedett hazugság. Ez a „szemtanú” (vagy inkább az, aki azt mondta, hogy írja ezt le, vagy aki ezt kitalálta) hazudott! Amint a fenti számítások mutatják, ez a „szemtanú” nyilvánvalóan hazudik.

3. Tömeges elgázosítások Diesel motor kipufogó gázával

A „Gerstein-Jelentés” mellett számos jelentés van, amely leírja „emberek millióinak, különösen a zsidóknak népirtó jellegű megsemmisítését” a nemzetiszocialista rezsim koncentrációs táboraiban, valamint vannak jelentések az úgynevezett „gázteherautókról”. A porosz sav (HCN gáz) mellett, amely a Zyklon-B rovarirtó szerből származott [állítólag] Diesel motor kipufogó gázát is felhasználták.

Igaz, hogy a CO veszélyes méreg. Az a sok munkanélküli ember Bécsben, aki az 1930-as évek folyamán CO-t tartalmazó világítási gázt használt öngyilkosságra, nagyon is tisztában volt ezzel.

A széndioxid mérgező hatása vitathatatlan, noha, mint mindig, megmarad a kérdés: hogyan lehetett ezt a veszélyes mérget az áldozatokra mintegy ipari módon alkalmazni?

Először hadd tegyek egy kitérést: a holocaust-irodalom szerint a tengeralattjárók motorjai és a tankok feltehetőleg Diesel-motorokat alkalmaztak. Ezek a részletek [a holocausttal kapcsolatos] állítások hihetőségének növelésére irányultak. Mindazonáltal érdemes megjegyezni, hogy a tengeralattjáró motorok, illetve a hajók Diesel motorjainak többi fajtája nem volt könnyen elérhető, és a német tankok – a nagyobb folyadék-fogyasztás és a közvetlen ütközés esetén a jelentősen nagyobb tűzveszély miatt érthetetlen módon – kizárólag szikragyújtásos (gázolajos) motorokkal voltak felszerelve. Az egyedüli hozzáférhető Diesel-motorok az orosz hadjárat kezdete után zsákmányolt tankokból származtak. De azok használata nem volt tanácsos a tartalék alkatrészek beszerzésének nehézsége miatt. De ez a lényeget nem érintő, csupán figyelemre méltó részlet.

A holocaust-írók általában figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy a Diesel-motorok különösen alkalmatlanok a szénmonoxid hatékony létrehozására. Az SS áttért volna a szikragyújtásos (gázolajas) motorokra az áldozatok Dieselmotorok kipufogógázával történő megölésének első állítólagos próbálkozásai után azonnal. A szikragyújtásos motorok biztosan képesek 8%-os CO-t termelni kevés üresjárat alkalmazásával, de a Dieselesek gyakorlatilag CO-mentesek.

… A szikragyújtásos [gázolajos] motorok 120-szor annyi CO-t termelnek, [mint a Diesel-motorok], és a Diesel-motorok kipufogó gázai nem képesek termelni elég CO-t.

És valami más is érdekes itt… ha az olvasó összehasonlítja ezeket a számadatokat a Diesel kipufogógáz adataival, gyorsan észreveszi, hogy ez az utóbbi kevésbé mérgező. A CO_2 (szintén mérgező gáz) mennyisége kevesebb, a CO mennyisége elhanyagolható, és az oxigén meg a nitrogén mennyisége közel ugyanannyi. Mit jelent ez világos nyelven?

Azt jelenti, hogy **senki sem gázosítható el Diesel kipufogógázzal.** Ehelyett az áldozatok gyorsabban megfulladnának az oxigén felhasználása miatt a „zárt gázkamrában”. Ha a Diesel kipufogógázt bevezetnénk ténylegesen a kamrába, a bent lévő emberek valójában több oxigént kapnának, mint a levegő belehelésétől a zárt kamrában, miután az kétszer átment a tüdejükön!

Ez a [kétszer belehelt] levegő csupán 10% oxigént tartalmaz, de már 8%-os CO2 tartalma van. Az oxigén-tartalom folyamatosan csökkenne az emberek folyamatos lélegzésével, és a CO_2-tartalom folyamatosan növekedne. Nagyon hamar bekövetkezne az anoxia, és 5 perccel később beállna az agyhalál.

Az áldozatok – akik egyébként gyorsan meghalnának – könnyen tovább élhetnek a Diesel kipufogógázzal történő „elgázosítás” következtében, mivel annak magas oxigén-tartalma van. Ez azt jelenti, hogy a Diesel motor nem alkalmas a gyors gyilkolásra, feltéve, hogy ez a gyilkolás egyáltalán megtörténne. Másrészt, ha az áldozatok szikragyújtásos motorokból származó kipufogógázzal lennének elgázosítva, a halál sokkal gyorsabban következne be az oxigén-hiány és a magas CO_2-tartalom következtében, mint a CO következtében beálló halál.

Minden kivégző személy szikragyújtásos [gázolajas] motorokat választott volna az áldozatok megfojtására a gázkamrában: ha első alkalommal Diesel-motort választott volna, gyorsan világossá lett volna, hogy rossz kivégzési módszert választott.

Továbbá egy Diesel-motor 5 liter kiszorítással percenként 1000 fordulattal futva, 10 perc után 1 atmoszféra túlnyomást hozna létre egy 50 m³-es nagy, zártlevegőjű kamrában, és 2 atmoszférát 20 perc után. Ez azt jelenti, hogy 10 perc után 12 tonna nyomás nehezedne a „gázkamra ajtajára”, és 24 tonna 20 perc után. (Mauthausenben az ajtó méretei 72 X 166 cm voltak.) Milyen hosszú idő alatt nyílna ki az ajtó?

Ez azt bizonyítja, hogy a Diesel kipufogógázzal történő tömeggyilkosságokkal kapcsolatos tanúvallomások (amelyek a „Gerstein-Jelentés”-ben szerepelnek) objektíve valótlanok. Nem állják ki a tudományos vizsgálatot.

4. Lángok a kéményekből

A holocaust-irodalomban gyakran lehet olvasni szemtanúk beszámolóit, akik sűrű füstöt láttak előtörni a német koncentrációs táborokban lévő krematóriumok kéményeiből. A foglyok is gyakran láttak „több méter magas” lángokat előtörni a kéményekből. Különlegesen jó szemmel megáldott emberek is látták ilyen jelenségeket Auschwitztól 20 km-es távolságból. A mauthauseni „történész” és állami tisztviselő Hans Marsalek írja (a „Das war Mauthausen” (Ez volt Mauthausen) című könyvében, 14. oldal, 18. pont, „Bunker”):

„… A bunker alatt volt az első krematórium. A tüze éjjel-nappal égett, és a láng fénye, amely előtört a kéményből, látható volt a távoli Duna völgyében is…”

Mindezek a „szemtanúk” (akiket most általánosan „kortárs tanúknak” neveznek), tudatosan hazudnak, amikor ilyen dolgokat mondanak, hacsak nem optikai csalódás áldozatai. Csak ők maguk tudják, hogy hazudnak-e.

Az ilyen mesék eredete nyilvánvaló, még akkor is, ha azok, akik lazán, minden technikai ismeret nélkül beszélnek, éppen az ellenkező hatást érik el általa: ők nyílt tűzre gondolnak, amely magasabban ég, mint a rá rakott fa. Azt tételezik fel, hogy az egyre több és több ember tömeges elégetésének történetét ez hihetőbbé teszi. Ezek az emberek összetévesztik a nyárközi örömtüzet a krematórium kemencéjével.

Mindenekelőtt két követelménnyel tesszük próbára az olvasó geometriai ismeretét és logikai érzékét:

1. Geometria: 20 kilométer távolságból, még a Neusiedltó fölött is (amely teljesen lapos) a Föld görbületének hatása elegendő ahhoz, hogy elzárjon minden lehetséges vizuális érintkezést a megfigyelő szeme és bármely magas kémény vagy magas láng között, még egy jó kilátást nyújtó pontról is, (amilyen egy vasúti kocsi teteje, mivel a „szemtanúk” vasúti munkások voltak). Ráadásul Auschwitz közelében szelíden hullámzó dombok vannak, amelyek mindazonáltal elégségesen elrejtették a berendezéseket a szemlélő elől.

2. Logika: Miért helyeztek a németek füstfüggönyt a Hermann Göring Művek fölé Linzben, és miért rendeltek el szigorú elsötétítést, ha ugyanakkor (Marsalek szerint) „… a láng fénye, amely előtört a kéményből, látható volt a távoli Duna völgyében is…”? Ez csemege lett volna az amerikai bombázók számára. (Hallani vélem a segédpilótát, amint jelenti a pilótának: „John. Látom magam előtt egyenesen Mauthausen fényeit! Nos, 5 fokkal nyugatra van a Hermann Göring!”) Senki sem hiheti el ezt.

Forduljunk most a technológia felé, mivel az objektív bizonyíték mindig kényszerítőbb, mint a tanúvallomás.

Ernst Neufert a „Kézikönyv a konstrukciós tervről” című művében (Ullstein Fachsverlag, 1962), 423. o., ezt olvashatjuk:

„A hullaégetés speciális kemencékben történik, amelyek szénfűtésűek, elektronikus fűtésűek (egy holttest elégetése mintegy 45 kW energiát igényel), vagy gázfűtésűek… és teljesen füst- és szagmentesek.”

(Ez megcáfolja a szép meséket az elégetett holttestek érezhető szagáról!)

„(A hullaégetés) 900-1000 C hőfokú, száraz levegőben történik, vagyis anélkül, hogy a láng érintkezésbe kerülne a holttesttel. A kemencét 2-3 órán át előmelegítik, és az elégetési folyamat 1 1/4–1 1/2 órát igényel.”

(Lásd még Meyer és Brockhaus standard referencia művet.)

Így a technológia azt is megállapítja, hogy a krematórium kapacitása sohasem tarthatott lépést „az emberek millióinak népirtásszerű tömeges elgázosításában” keletkező holttestek számával, és ezért a holttestek elégetéséről nem lehetett elegendő mennyiségben intézkedni.

Az, hogy „több méter magas lángok” nem törhettek elő a kéményekből, mindazok számára világos kell, hogy legyen, akik valaha is megfigyelték a fa égését egy nyílt tűzőn, vagy akik megfigyelték a hússzeletek grillezését (a kremáció előzetes stádiumát) faszénen.

A közhiedelemmel ellentétben a holttestek nem könnyen éghető anyagok. A holttestek elégetése nagy mennyiségű tüzelőanyagot igényel. (Egy 40 kg-os fakoporsót és az elégetés 50%-os teljes hatékonyságát feltételezve 50 kW villamos energia szükséges, amely megfelel mintegy 15 kg szénnek, vagy 8 m³ természetes gáznak.)

Négy millió ember elégetése – kokszot használva – mintegy 200 000 tonna kokszot igényelne, mivel minden holttest elégetése legalább 50 kg kokszot fogyaszt!

Értelmetlen (és technikailag lehetetlen) több holttestnek ugyanabban a kemencében és ugyanabban az időben történő elégetéséről beszélni (a tanúk 10 holttestnek egyszerre égetéséről beszéltek!), mivel ez meghaladná a kemence kapacitását.

És mit mondjunk a lángokról? A koksz rövid lángú tüzelőanyag. A láng még a tűztér határait sem haladhatja meg. Ráadásul van egy rövid szívókészülék a kemence és a kémény között. A kémény csak azután következik. Ezért [ilyen] rövid lángú szilárd fűtőanyagot használva nem lenne semmilyen „láng”. Legfeljebb szívó füstök lennének 180 C-on. Máskülönben a kémények azonnal összeomlanának. Ezért 8-10 méterre eltávolodva a kéménytől, a lángból kívülről semmi sem látható. (A kémény hosszát a megkívánt szívóhatás, és nem a láng hossza határozza meg.) Még egy tükröződés sem lenne látható, mert az elveszne a tüzelőanyagban. Mindig csodáltam, hogy a bírák, akik elhitték ezeket a tanúvallomásokat, miért nem kérdeztek meg legalább egy kéményseprőt, ha már nem konzultáltak egy szakértővel. Csak a „kortárs történészek” és egy sereg bíróság fogadta el valaha is a „kortárs tanúknak” ezeket a meséit a krematóriumok kéményeiből előtörő „több méter magas lángokról”.

Ezzel a témával kapcsolatban megjegyezhető, hogy a „revizionisták” ellenvetései sokkal nagyobb összhangban vannak a természet törvényeivel és a technológiával, mint a holocaust-írók meséi.

5. Tömeges elgázosítás Mauthausenben

Mielőtt foglalkoznánk azzal a kérdéssel, hogy léteztek-e embergyilkoló gázkamrák Mauthausenben, néhány tényt – vád alá nem helyezhető források alapján – meg kell jegyeznünk. A következő forrásokat használtuk:

1. Hans Marsalek: "Die Geschichte der Konzentrationslager Mauthausen" (A mauthauseni koncentrációs tábor története) Wien, 1974, 198 o.

2. Hans Marsalek: „Giftgas in Mauthausen” (Mérgező gáz Mauthausenben) Wien, 1988.

3. Hans Marsalek: „Mauthausen: Führer durch die Gedenkstätte” (Mauthausen: Kalauz az emlékhelyhez) Wien

4. Martin Gilbert: „Auschwitz und die Allierten” (Auschwitz és a szövetségesek) München, 1982.

A következő állításokat vettük a fenti forrásokból:

H. Marsalek szerint (Mérgező gáz Mauthausenben)15. o.: „1942. augusztus 17-én 56 szovjet állampolgárt és 5 lengyelt elgázosítottak.”

H. Marsalek szerint (A mauthauseni koncentrációs tábor története) 227. o.: „1942. augusztus 17-én 56 szovjet állampolgárt és 5 lengyelt agyonlőttek.”

H. Marsalek szerint (Mérgező gáz Mauthausenben) 15. o.: „1943. november 19-én 38 szovjet állampolgárt elgázosítottak.”

H. Marsalek szerint (A mauthauseni koncentrációs tábor története) 227. o.: „1943. november 19-én 38 szovjet állampolgárt agyonlőttek.”

Ezek, ugye, ellentmondások?

H. Marsalek szerint (Mérgező gáz Mauthausenben) 15. o.:

1. „Elgázosítás 1942. május 9-én: 231 szovjet hadifogoly.”

De H. Marsalek szerint (A mauthauseni koncentrációs tábor története): „Az csak 208 hadifogoly volt.”

2. 1942. október 24. „Elgázosítás: 261 cseh.”

De H. Marsalek szerint: „Az csak 128 cseh volt.”

3. „Elgázosítás, 1943. január 26.: 31 cseh.”

De H. Marsalek szerint: „Az csak 15 cseh volt.”

4 „Elgázosítás, 1943. április 17.: 59 szovjet állampolgár és 5 lengyel.”

5. „Elgázosítás, 1944. szeptember 25.: 138 szovjet állampolgár és 1 lengyel.”

De H. Marsalek szerint: „Az csak 110 szovjet állampolgár volt.”

És így tovább.

Itt összegezve:

H. Marsalek szerint („Giftgas in Mauthausen”) 1944. szeptember 9-ig: összesen 726 személy.

De H. Marsalek szerint („Die Geschichte der Konzen-

trationslager Mauthausen") 1944. szeptember 9-ig: összesen 526 személy.

Itt érdemes megjegyezni, hogy több, mint 17 hónap telt el a negyedik és az ötödik elgázosítás között.

Továbbá H. Marsalektől úgy értesülünk (id. mű), hogy Zyklon-B-t kiadtak már 1942. szeptember 22-én, 1942. július 7-én, 1943. április 28-án, 1943. július 1-jén és 1943. november 5-én, minden alkalommal 240 kg cianidot tartalmazó mennyiségben.

Ezért a kiadott Zyklon-B már sokkal az [embergyilkoló] „gázkamrák" működése előtt [feltehetőleg] fel lett használva, és azután olyan mennyiségekben lett kiadva, amelyek sok ezer százalékkal meghaladták a „gázkamrában" a kivégzések követelményeit. Ez a következő számításokkal bizonyítható:

„A halálos adag mennyisége 180-270 ml/m³, illetve 220-330 mg/m³. (Forrás: „Supplement, D. Markblatt MOO2 der Berufgenossenschaft der chemischen Industrie", 9. o.).

A „gázkamra" térfogata megközelítőleg 35 m³ (3,70 X 3,90 X 2,46) volt. Ebből kivonva az elgázosítandó emberek megközelítőleg 2 m³ térfogatát, a kamra 33 m³ levegőt tartalmaz. Feltételezve halálos adagnak 1 grammot m³-ként, az elgázosításhoz 33 gramm lenne szükséges, illetve személyenként 1,1 gramm hidrogén-cianid sav. Minthogy – konzervatív módon feltételezve – 22 %-os a Zyklon-B-ben tartalmazott cianid hatásfoka, a H. Marsalek („Giftgas…") szerint: 2481 személy 12 kg segítségével 10-20-szor megölhető lett volna. Így hát miért adtak ki 1941. szeptember 22. és 1943. november 11. között több, mint 1 tonnát, pedig H. Marsalek („Die Geschichte…") szerint 1944. szeptember 25-ig csak 526 embert gázosítottak el? Vagy talán féregirtásra, illetve tetvetlenítésre használták a Zyklon-B-t? A tényleges követelmény 526 személy megölésére mintegy 1/2 kg lett volna.

H. Marsalek szerint: („Giftgas…"), 233. o. szerint:

„1944. augusztus 19-én 457 (illetve 456) zsidó foglyot szállítottak Auschwitzba. 1944. augusztus 28-án 419 személy érkezett [a táborba]."

És M. Gilbert (id. mű, 362. o.) [illetve id. mű, 308. o.] szerint:

„1944. augusztus 22-én 417 [illetve 429] emberrel érkezett egy vonat Mauthausenből Auschwitzba. Ezek közül 93 személyt munkatáborba vittek, a többi 326 embert elgázosították."

Egy pillantás a fentiekre érdekes dolgot tár fel. Felmerül a kérdés: a másik, akiknek megfelelően funkcionáló gázkamrájuk volt Mauthausenben, miért küldték az első transzport 326 zsidót három (illetve kilenc) nap múlva Auschwitzba azonnal elgázosítani? Miért nem gázosították el őket Mauthausenben?

H. Marsalek („Giftgas…"), 15. o. szerint: „Az elgázosítások Mauthausenben valójában igen komolyan 1945. március 23-án (illetve 27-én) kezdődtek el. 1945. április 28-ig 9 elgázosítás volt, és 1942. május 9–1945. február 19. közötti időszakban is csak 9."

H. Marsalek („Mauthausen: Führer…"), 12. o. egy dokumentumot idéz. Ez az SS Gazdasági és Adminisztratív Főhivatalának 1943. november 10-i közlése a koncentrációs táborok parancsnokai felé. Ebben többek között ez olvasható:

„A bordélyt és a krematóriumokat nem kell megmutatni a tábori vizitek során. Ezeket a létesítményeket nem kell megemlíteni a tábort látogató személyeknek…"

Tehát nyilván minden más megmutatható és megemlíthető a látogatóknak. Logikus tehát, hogy ha létezett gázkamra, megmutatható volt, és lehetett beszélni róla. Máskülönben szerepelt volna a tiltásban.

Mivel nem tételezhetjük fel, hogy az SS valaha is megmutatott egy [embert gyilkoló] gázkamrát a Nemzetközi Vöröskereszttől jövő látogatóknak, csak azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a táborban nem volt gázkamra.

Következtetések

Miért adtak ki Zyklon-B-t az [állítólag embert gyilkoló] gázosítások kezdete előtt 1 évvel? Nyilván féregtelenítésre és tetvetlenítésre! Tetvetlenítő kamrák Mauthausenben ma is vannak, de nincs [embert gyilkoló] gázkamraként használható struktúra.

Miért nem gázosítottak el 17 hónapig senkit sem, noha [állítólag] volt egy működő gázkamra? Miért küldték emberek százait ezen időszakban elgázosításra Auschwitzba? Nyilván azért, mert a „módszeres népirtás" részeként sohasem gázosítottak el senkit sem Mauthausenben.

Miért építettek egy gázkamrát, ha több, mint három és fél év alatt csak 18 napig használták, és a szomszédos létesítmény, ahol az embereket H. Marsalek („Giftgas…") szerint tarkón lőtték, háromszor olyan hatékonyan működött?

A válasz az, hogy azt a helyiséget, amit ma, mint gázkamrát mutatnak be, sohasem használták erre a célra, és – technikai, valamint fizikai okok miatt – sohasem lehetett erre a célra használni. Nagy valószínűség szerint ez volt a zuhanyozó helyiség a krematórium személyzete részére, noha nem zárható ki az sem, hogy hullaház volt.

Mindenkinek, aki ismeri a hidrogén-cianid sav gáz (ami robbanékony és rendkívül mérgező) kezelésével járó veszélyt, csodálkoznia kell, hogy az SS kivégzők a foglyok kivégzésére (akiket állítólag Zyklonnal mérgeztek meg) miért nem használták a könnyen kezelhető és teljesen veszélytelen CO_2 gázt.

Minden fiziológiai kézikönyv megerősíti, hogy anoxia esetén az agy funkcionálásának zavarai megjelennek 5 másodperc után, ezt eszméletvesztés követi 15 másodperc után, és 5 perc múlva bekövetkezik az agyhalál. Ilyen módon tudják elaltatni az állatokat fájdalommentesen és biztosan. Ugyanez működik az embernél is.

De Marsalek („Giftgas…), 10. o. szerint a nácik ahelyett, hogy CO_2-t vezettek volna be a „gázkamrákba", Zyklon-B-t hintettek egy téglába, amelyet egy lapáton forrósítottak a krematórium kemencéjében, hogy cianid gázt nyerjenek!

6. CO gáz palackokban

Olyan állítás is található a holocaust-irodalomban, hogy a gázkamra áldozatait szénmonoxiddal fojtották meg.

Hans Marsalek „Vergasungsaktionen im Konzentrationslager Mauthausen: Die Gaskammer im Schloss Hartheim" (Elgázosító akciók a mauthauseni koncentrációs táborban: a gázkamra a Hartheim kastélyban) című könyvében (21. skk.) ezt olvassuk:

„… Az embereket láthatóan először Hartheimban, 1940. június 6-án CO gázzal gázosították el… Mérges gázzal teli acélpalackokban hozták az új készleteket… A mérges gázt azon a csövön keresztül áramoltatták, amely mindig a szomszéd helyiségben lévő acélpalackból lett üzembe helyezve…"

Ez az állítás megtalálható a linzi ügyész 1947. július 20-i keltezésű vádiratában is (3 St. 466/46).

Simon Wiesenthal „Doch die Mörder Leben" (A halottak még élnek) című könyvében (1967), 385. o-on a Hartheim kastély diagramjáról készült fényképen a raktározási terület az "elgázosítási terület" szomszédságában van megjelölve.

Érdekes módon Wiesenthal ebben a könyvben azt írja, hogy a nácik feltehetően 11 millió embert gázosítottak el (sic). A csökkenő tendencia részeként ezt a számot szállították le 6 millióra. A szám folyamatosan csökken, és mivel újabban kivontak 3 milliót az auschwitzi számból, az összmennyiségnek most 3 milliónak kell lennie.

Az, hogy ez a diagram valójában hamisítvány, természetesen kitűnik az egész rajzból, de konkréten abból is, hogy az igazi diagramon a képaláírások és a szobák megjelölései nem írógéppel vannak írva, hanem kézírással, illetve kizárólag nagybetűkkel. És a „gázkamra", amelynek ablaka van, technikai képtelenség. A „krematórium" szót kézzel írták hozzá a „kemencéhez", nyilvánvalóan azért, hogy kriminalizálják a fűtési rendszert. Feltételezve a hely hiányát, az a kérdés, hogy pontosan miként helyezték be a holttesteket a kemencébe, igen figyelemre méltó. A „Sektierkammer" szót pedig nyilván olyan valaki tette hozzá, aki nem volt a német nyelv tökéletes ismerője.

A palackokban lévő CO-dal való elgázosítás műszaki képtelenség. A szénmonoxid kizárólag magas nyomás mellett tölthető és tárolható acélpalackban, amelynek költséges a megtöltése, de még költségesebb a szállítása. Aki jártas volt az ipari méretű tömeggyilkosságban, előállíthatott volna nagy mennyiségű CO-t szikragyújtásos (gázolajos) motort alkalmazva egy „rossz", de erre a célra teljesen logikusan alkalmazható karburátorral. Egy liter gázolajból egy ilyen motor sok m³ kipufogógázt produkálhat nagyon rövid idő alatt. Ennek a kipufogógáznak nem lenne semmilyen oxigén-tartalma, hanem 8, 10, 15, sőt 20%-os CO-tartalma lenne. Ez olcsón és a helyszínen lenne előállítható, és ez esetben az előállítási költség a „gázpalackokban" történő szállítás költségeinek töredéke lenne.

Újra le kell szögezni: lehet, hogy a nácik bűnösök voltak, de biztosan nem voltak olyan ostobák, hogy megközelítőleg 100 liter gázolajat használjanak fel annyi mennyiségű CO előállításához, amennyit könnyen előállíthattak volna a helyszínen néhány liter gázolaj felhasználásával.

Ráadásul a CO-t előállították vegyi üzemekben, amely alapeleme volt a szintetikus gázolaj [termelésének]. Ha nem volna más ok, a „palackokban tárolt CO" története a tömeggyilkosságot magyarázandó valószínűtlen lenne már csak azért is, mert rengeteg energia kellene a sűrítéséhez, a magas nyomású palackokban való szállításához, majd a magas nyomáson történő kibocsátásához a használat alatt.

Tehát a tömeges elgázosítási történet utolsó fennmaradó sarokköve technikailag szép mese, és nem tudományosan igazolt tény. Ez érvényes az elgázosítás fent leírt változataira, tehát a következőkre:

1. Hidrogén-cianidot alkalmazva a fent leírt módon,
2. Diesel-motorból nyert kipufogógázzal,
3. Palackokban tárolt CO-dal (akár „gázkamrákban", akár úgynevezett „gáz-teherautókban").

A tömeges elgázosítás története bizonyosan nem „köztudomású tény".

Ha a nácik valóban ipari módon („módszeres népirtással") akartak volna „elgázosítani" (pontosabban: „megfojtani") embereket, biztosan a CO_2-hoz folyamodtak volna, ami abszolút veszélytelen és ártalmatlan a kivégzők számára és olcsó, nem pedig a Zyklon-B-hez vagy a CO-hoz.

Mindenki, aki a fentieket nem hiszi el, olvassa el az újságok beszámolóit a gyakori balesetekről az erjedő gázzal, amely minden évben előfordul tavasszal az osztrák borpincékben.

7. A „Leuchter-Jelentés" megkísérelt cáfolata

Leuchter azt állítja, hogy „az auschwitzi gázkamrákat nem lehetett emberek meggyilkolására alkalmazni, mivel nem voltak melegíthetők, és nem voltak kellő szellőzési berendezéseik".

Ezzel kapcsolatban H. Auerbach „Az úgynevezett Leuchter-Jelentés" című írásában, amelyet a müncheni Institut für Zeitgeschichte 1989-ben adott ki, a következő megállapítást tette:

„Leuchter nem veszi figyelembe, hogy még egy sokkal nagyobb helyiségben is ez a hőmérséklet (a hidrogén-cianid párolgásához) nagyon gyorsan elérhető, ha zsúfolva van emberekkel, ezért egyáltalán nincs szükség melegítésre." [Meg kell jegyezni, hogy az USA kivégzési gázkamráihoz hasonlítva van szó a „sokkal nagyobb" helyiségekről.]

Oly sok holocaust-íróhoz hasonlóan Auerbach is téved.

E sorok írója kísérletet végzett egy kamra emberekkel történő felmelegítésének szimulálására.

A kamra méretei a következők voltak: alapterület: 5,43 m², magasság: 2,45 méter, térfogata: 13,30 m³, felszíne: 33,70 m². A kamra padlózatát, valamint a falait 1,50 méter magasságig csempe burkolta. E magasság fölött a falakat és a mennyezetet fa fedte be. E nagy falfelület miatt ezt a kamrát sokkal könnyebb fűteni, mint a turista-látványosságként mutogatott auschwitzi „gázkamrákat". A kamrát 1 órán át melegítettük egy 1,8 kW-os villamos fűtőtesttel, majd fél órán át „szellőztettük". A közel négyszög alakú kamrának egy külső fala volt (az ajtón kívül a levegő hőmérséklete: 20 C), és három belső fala (bent a levegő hőmérséklete: 22 C).

Mivel a természet törvényei szerint a meleg a magasabb hőmérsékletű területekről a hidegebb területek felé áramlik, és az átlagos test-hőmérséklet 33-34 C („Physiologie des Menschen", Schmidt (Thews, Springer, 1987, 655.o.), a szimuláció során mért számértékek (nyári hőmérsékleten) jóval meghaladták azokat, amiket el lehetett volna érni az év közepén egy fűtetlen „gázkamrában". Még egy emberekkel összezsúfolt helyiségben sem érhető el 30-32 C-ot meghaladó hőmérséklet. Ráadásul az elgázosítások a feltételezések szerint gyorsan, iparszerűen folytak le.

Következésképpen a falhőmérsékletek csak enyhén emelkednének, és a padló hőmérséklete szinte semmit sem emelkedne. Az áldozatok meztelen lába sem melegítené a padlót értékelhető mértékben, mivel a lábboltozat hőmérséklete csupán 27-28 C, és a talp hőmérséklete gyakorlatilag azonos a padló hőmérsékletével. Ezért az áldozatok nem melegítenék a padlót jelentős mértékben, hanem inkább a hideg lábuk miatt szenvednének.

A holocaust-irodalom szerint a Zyklon-B-t általában felülről dobták be. Ez természetesen azt jelenti, hogy az a padlóra kerülne (amely még nyáron is hidegebb volt, mint 26 C). Ennek következtében a Zyklon-B-ben lévő hidrogén-cianid nem gyorsan, hanem többé-kevésbé lassan párologna (6-32 óra alatt, 5-30 C mellett). Pontosan ez a Zyklon-B sikerének titka rovarirtó vegyszerként: a hőmérséklettől függően hosszú időn át aktív anyagként fejti ki hatását.

A holocaust-irodalomban leírt gyors emberölés elérésére ezért az SS-nek a „gázkamrák" padlójába melegítő berendezést kellett volna beépítenie, hogy azokat, mint [embert gyilkoló] gázkamrákat lehessen használni.

Van egy másik részlet is: a gyors és eredményes szellőzés nemcsak mechanikai szellőztetést tenne szükségessé, hanem levegőt bevezető megfelelő csatornákat is. Ez utóbbiak ▶

nélkül a halálos levegő-gáz keverék sohasem szívódna ki a „gázkamrából”. Ha ezt megkísérelnék, a ventilátor elérné a „szívási határt”, és üresen járna. Vagyis semmit sem távolítana el, hanem egyszerűen fenntartana egy bizonyos részleges vákuumot a kamrában. A halálos HCN továbbra is órákon át párologna, és a kamra levegőjében a koncentrációja ezáltal egyre gyorsabban halálossá válna. Azt, hogy a munkás brigád miképpen tudott dolgozni a kamra kitakarítása végett légzőkészülék és védőöltözet nélkül, csak egy „szemtanú” képes megmagyarázni. A tudomány viszont megmutatja, hogy:

1. Leuchternek igaza van, még ha a jelentésében nem is adott tudományos bizonyítékot;

2. a holocaust-írók olyan történeteket mondanak el, amelyek nem bizonyulnak igaznak a tudományos vizsgálódás fényében.

8. Utószó

A holocaust-írók nem néznek szembe egy dilemmával.

A „több millió embernek, különösen a zsidóknak módszeres, népirtásszerű megsemmisítése” mellett szóló érvelést, mint szellemi fegyvert el kell utasítani, ha a tényeket vesszük figyelembe és nem a hiedelemre építünk továbbra is.

Semmi fegyver, semmi bűn. Akkor mi a helyzet?

A Diesel kipufogógázzal történő tömeggyilkosság (Gerstein szerint 32 perc alatt) egyedül az időtényező miatt teljes lehetetlenség. Ez kísérletileg még ma is igazolható néhány bátor emberrel. Ezért a Diesel-motorokkal működő „gázkamrákról” és „gázteherautókról” szóló [történetek] csakis dezinformációk lehetnek. **A „tanúk” objektíve téves kijelentéseket tesznek, és a „vallomások” nyilvánvalóan hamisak. A természet törvényei egyformán vonatkoznak a nácikra és az antifasisztákra. Senki sem ölhető meg Diesel kipufogógázzal a leírt módon.**

A tömeggyilkosság sem Zyklon-B-vel, sem szénmonoxiddal a leírt módon nem történhetett meg, mivel megsértené a természet törvényeit, és hiányoztak a szükséges technikai és szervezési előfeltételek.

Kísérleti gyilkosságok Zyklon-B-vel előfordulhattak. Ötven év után ez bizonyossággal nem zárható ki. De az ilyen kísérletek a kivégzők között is halált okoztak volna, és alátámasztják azt a felismerést, hogy a [feltételezett] mauthauseni agyonlövési eljáráshoz hasonló rendszer logikusabb és biztonságosabb lenne.

Nagyon gyorsan hasonló felismerés követett volna bármely kísérletet, amely Diesel kipufogógázt használ („szabaduljunk meg ettől a Dieseltől, és alkalmazzunk szikragyújtásos gépet”), ha valaha is lettek volna „Diesel-motorokkal működő gázkamrák”, vagy „gázteherautók” („fagázból” származó „generátor gázt” produkáló teherautók logikusabbak lettek volna). Lehet, hogy a nácik bűnösök voltak, de biztosan nem voltak olyan ostobák, hogy a Diesel-motorokat és a Zyklon-B-t a leírt módon használják.

A krematóriumok sohasem boldogulhattak volna a nagyszámú áldozattal: ez a mérnöki tudomány által bizonyítottnak tekinthető. A holttestek nem könnyen éghető anyagok. Elégetésük sok időt és energiát kíván.

Ennek a fényében most már tudjuk, hogy nincsenek „közismert” [illetve „bíróságilag tényként kezelt” események] a holocausttal kapcsolatban. A fent említett tényeket a bizonyosság magasabb fokán kell kidolgozniuk a szakembereknek (vagy inkább bíróságilag elismert szakértőknek). Az ilyen vizsgálat bizonyosan meglepő olyan eredményekkel fog járni, amelyek gyökeresen változtatják meg sok ember alapvető nézeteit.

Az objektív bizonyíték meg fogja cáfolni az esküszegő „tanúk” és a ”bűnösök” vallomásait.

A bíróknak és a történészeknek le kell vonniuk a megfelelő következtetéseket, és a „kortárs történészek” egész nemzedéke ugyanúgy fog ülni világszemléletének romjain, mint ahogyan a marxisták ülnek ma marxista ideológiájuk romjain.

Ezért a „revizionisták” bírósági perein a „kortárs történészek” sohasem lehetnek azok a kizárólagos személyek, akiknek megengedik meghatározni a holocaust „tényeit”. A tudósok és a technikai szakemberek interdiszciplináris együttműködésére van szükség.

Minden jogi intézkedés, amely meg akarja akadályozni, sőt büntetni kívánja a holocaust tudományos vizsgálatát (mint az Osztrák Büntető Törvénykönyv 283/a §-a) **államilag elrendelt terroruralomnak tekinthető az emberi szellem ellen.**

Ha a holocaust tényleges vizsgálata bebizonyítja, hogy a „szándékos népirtás” tény volt, akkor a vita véget ér, a „revizionisták” között is. Ki akarhatja ellenezni bármilyen okból a holocaust megvitatását, nem is beszélve arról a törekvésről, amely a büntetőjog felhasználásával kívánja elfojtani a vitát?

Ki lenne képes eltörölni a gondolkodás szabadságát és a jog uralmát, anélkül, hogy kitenné magát annak a gyanúnak, hogy a vita elnyomásával becstelen befolyásolást próbál gyakorolni?

Voltaképpen nem „1984” oson be – a hátsó ajtón?

The Journal of Historical Review 1992-93
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

John Ries:

A TÖRTÉNELEM LEGNAGYOBB HAJÓKATASZTRÓFÁI

A Wilhelm Gustloff, a General Steuben és a Goya kevéssé ismert története

Sok ember szemében a nagy tengeri katasztrófa képe a Titanic közismert tragédiájához kötődik. A hajó 1912 áprilisában süllyedt el, miután jéghegynek ütközött. A szerencsétlenségben 1503 férfi, nő, ill. gyermek lelte halálát. Mások esetleg a Lusitaniara gondolnak, amely 1915. május 7-én pusztult el 1198 emberrel a fedélzetén, miután egy német torpedó eltalálta.

Kevésbé ismert a Sultana amerikai teher-gőzhajó sorsa, amely 1865. április 27-én váratlanul felrobbant és elsüllyedt a Mississippi folyón, Memphis közelében. A becsült emberveszteség 1450-2200 között volt. Majdnem minden áldozat az északiak táborából fogolycsere folytán szabaduló hadifogoly volt, akik hazafelé tartottak a fogságból. A The Washington Times egyik nem régi cikke a Sultana elsüllyedését „a történelem legiszonyúbb, legmegdöbbentőbb folyami katasztrófájának” nevezte.

De még a Sultana katasztrófája is eltörpül a „Wilhelm Gustloff”, a „General Steuben” és a „Goya” nevű, menekültekkel és sebesült katonákkal zsúfolt, átalakított tengerjáró hajók kevésbé ismert elsüllyesztéséhez képest, amelyeket szovjet tengeralattjárók a második világháború utolsó hónapjaiban pusztítottak el. Mindegyik esetben nagyobb volt az emberveszteség, mint a Sultana, a Lusitania vagy a Titanic katasztrófája esetében.

E tengeri vagy folyami katasztrófák tényeinek figyelmen kívül hagyása, sőt eltitkolása annak a hatalmas emberveszteséggel és borzalmas szenvedéssel kapcsolatos általános tudatlanságnak a része, amelyet a német nép élt át a második világháború folyamán, különösen a háború szörnyű utolsó hónapjaiban. E három német hajó elsüllyesztésével járó páratlan emberveszteség története ugyanis kizárólag a háború utolsó hónapjaira jellemző általános helyzettel összefüggésben érthető meg, amikor is az előrenyomuló szovjet erők, a németek elleni iszonyú bosszúállásra törekedvén, belehajszolták a német embertömegeket a történelem legnagyobb elvándorlásainak egyikébe.

1944. október elején, amikor a Vörös Hadsereg erői első alkalommal törtek be Kelet-Poroszországba, a gyűlölettel teli Ilja Ehrenburgtól, e szovjet zsidó propagandistától sarkallva, aki a németek elleni erőszakos cselekményekre szólította fel őket, e csapatok módszeresen kirabolták és meggyilkolták azokat a németeket, akik szerencsétlenségükre a kezükre kerültek.

A szovjetek által elfoglalt első városok egyike a kelet-poroszországi Gumbinnen kerületében fekvő Nemmersdorf volt. A világ csak azért értesülhetett arról, hogy a szovjet csapatok e településen brutálisan megerőszakolták a legkülönbözőbb életkorú nőket és lemészárolták az öregeket és a gyermekeket, mivel rövid idővel később a német erőknek sikerült visszafoglalniuk ezt a várost. **Még az volt a szerencsésebb, akit minden teketória nélkül lelőttek. Sokakat halálra vertek vagy rugdaltak. Megerőszakolás után a meztelen nőket kiszögezték az ajtókra, keresztre feszített testhez hasonló helyzetben. Egyik esetben a menekültek egy csoportját a szovjet tankok taposták el.**

A német hatóságok azonnal közzétették a rövid szovjet megszállás borzalmas következményeit. Gyorsan (és a semleges Svédországból, Svájcból és Spanyolországból is) újságírókat vittek a helyszínre, hogy beszámoljanak arról, ami történt. A Nemmersdorfról készült sokkoló híradófilmeket bemutatták a német mozikban.

A pánikba esett civil lakosok tehát kétségbeesetten igyekezték elkerülni, hogy az előrenyomuló szovjetek kezébe kerüljenek. Ennek következtében 1944 utolsó hónapjaiban és 1945 elején a rémült menekültek hosszú oszlopai áramlottak a danzigi öbölhöz közeli városokba és falvakba. Valamennyien kétségbeesve vártak a hajókra, amelyek elviszik majd őket egy legalább ideiglenes menedékbe, tovább nyugatra.

Mindezek fényében Berlinben gyorsan eldöntötték, hogy megszervezik a polgári lakosság tömeges kitelepítését. Ennek eredményeként 1945. január és az 1945. május 8-i fegyverletétel között több, mint 2 millió embert – döntően német polgári lakosokat – biztonságosan nyugatra telepítettek. Ezt a második Dunkerque-t, amely mellett messze eltörpült az 1940-es brit menekülés, Konrad Engelhardt ellentengernagy szervezte, a Német Hajóhad főparancsnokának, Karl Dönitz főparancsnoknak irányítása alatt.

Csodálatos módon csupán 25 000 ember vesztette életét abban, amit az egyik történész „a történelem legnagyobb kiürítési akciójának” nevezett. Ez a számadat annál inkább is figyelemre méltó, mert abban az időben a Német Légierő maradványa csaknem teljesen képtelen volt kivédeni az ellenséges vadászgépek és tengeralattjárók támadásait.

Ez a sikeres teljesítmény elfedi a szinte

kimondhatatlanul borzalmas emberi katasztrófákat, közöttük annak a három hajónak az elsüllyesztését, amelyek esetében minden addiginál több áldozattal járt a tragédia.

Az evakuálást végző első nagy német hajót, a Wilhelm Gustloff-ot az S-13 szovjet tengeralattjáró három torpedója süllyesztette el 1945. január 30-ának éjjelén. A támadás után 70 perc múlva süllyedt el legalább 5700, de talán 7000 emberrel együtt. Csak mintegy 900 embert lehetett kimenteni mentőcsónakokkal a befagyott baltikumi vizekről.

Wilhelm Gustloff sorsa sok tekintetben a Harmadik Birodalom sorsát jelképezte. Maga Hitler nevezte el a svájci nemzetiszocialista pártvezető tiszteletére, akit 1936-ban David Frankfurter zsidó orvgyilkos ölt meg. A következő évben egy nagyszabású szertartás keretében a 25 484 tonnás tengerjáró hajónak a meggyilkolt férfi özvegye lett a keresztanyja. A hajó a „Kraft durch Freude" (Erő az öröm nyomán) elnevezésű mozgalom büszke zászlóshajójaként szolgált. Ez kellőképpen közhírré tett, nagyon sikeres program volt, amely ingyenes, élvezetes szabadságot biztosított a német munkások számára. A következő két év alatt a Wilhelm Gustloff rutinszerűen szállított német munkás turistákat Norvégia fjordjaihoz, valamint Portugália és Olaszország tengerpartjára. A hajó fedélzetén sétáló hálás utasok közül sokan azelőtt soha nem merészkedtek városuk vagy falujuk határán kívülre.

Rögtön a háború kitörése után a nagy tengerjáró hajót átalakították kórházi hajóvá. De 1940 elején Gdyniába (Gotenhafenbe) küldték, ahol az elit Második Tengeralattjáró Kiképző Hadosztálynak, a német tengeralattjáró flotta büszkeségének hajós főhadiszállásául szolgált. 1945. januárjának végén a szovjet előrenyomulástól fenyegetett Wilhelm Gustloff-ot közel öt évi tétlenség után Dönitz tengeralattjáróinak őrizete mellett újra működésbe hozták. Az eredetileg kényelmesen 1465 utasra és 417 főből álló személyzetre tervezett hajó január 30-án összesen 8000 személlyel (utassal és személyzettel) indult útnak Mecklenburg felé – zömében menekültekkel.

A sokszor bejárt útvonal, amelyen a Wilhelm Gustloff (és testvér hajója, a 23 000 tonnás Hansa, fedélzetén 3000 menekülttel) útnak indult, a Stolpe-part, Pomeránia tengerpartja mellett vezetett. Noha ez a terület a szovjet tengeralattjárók ismert kedvenc tartózkodási helye volt (e tengeralattjárók arra vártak, hogy megtámadják a zsúfolt konvojokat, amikor azok a biztonságosabb nyugati kikötők felé haladnak lassan), korábban viszonylag kevés sikeres támadás történt. A szovjet „Vörös Zászló" flottának valójában nem sikerült nagy befolyást gyakorolnia a háborúra, mert a nagyon eredményes német blokád következtében sok időn át vesztegelt a Finn-öbölben. Jóllehet a szovjet tengeralattjáró flotta a világon a legnagyobb volt, a német blokád következtében a szovjet tengeri erők sokkal kevesebb német hajót süllyesztettek el, mint főbb szövetségeseik. A német tengeri parancsnokság számára a brit RAF (Royal Air Force), amely egyedül 1945 januárjában 18 német hajót süllyesztett el a Baltikumban, nagyobb veszélyt jelentett a tömeges evakuálás sikere szempontjából.

A németek kevésre becsülték a szovjet tengeralattjáró flottát. Ahogy Engelhardt ellentengernagy kommentálta a háború után, a németek örültek, hogy a szovjetek csak motoros siklócsónakokat és tengeralattjárókat alkalmaztak a Baltikumban a háború utolsó hónapjaiban. „A Goya, a Steuben és a Wilhelm Gustloff elpusztításának kivételével a szovjet tengeralattjáróknak alig volt valamilyen más hatásuk, annak ellenére, hogy ugyanakkor 15 tengeralattjárójuk tevékenykedett a Baltikumban. Ha csupán 3 modern rombolójuk és 1 Gorkij-klasszisú cirkálójuk lett volna Pillau és Hela között, a mi egész szállító tevékenységünk megfeneklett volna" – emlékezett.

A német tengeralattjáró parancsnok annyira bízott a német biztonsági rendszabályokban, hogy elmulasztotta értesíteni a Gdyniában levő 9. Kísérő Hadosztályt – amelynek feladata volt biztosítani az induló konvojokat azon a területen – a Gustloff közelgő útnak indulásáról.

A német tengeralattjárók körében a gőgösen túlzó magabiztosság érzése uralkodott. A baltikumi „színházat" alig tekintették többnek, mint „gyakorló területnek", ahol a szakmai gyakorlatuk tökéletesíthető a keményen védett szövetséges konvojok ellen az Észak-Atlanti-óceánban folytatott „igazi" háborúra. Így, amikor az utasokkal zsúfolt Wilhelm Gustloff január 30-án útnak indult a nyílt tengeren – csaknem négy év után az első útjára –, csupán egyetlen, szegényesen felszerelt torpedós hajó szolgáltatta a kísérő védelmet. (Két másik kísérő hajónak hátra kellett maradnia műszaki problémák miatt.)

A szegényes kísérő védelem nem az egyetlen probléma volt a Gustloff körül, amikor útnak indult az ellenségtől fertőzött vizekre. Miközben 8000 ember tartózkodott a hajón, csupán 5060 ember számára elégséges mentőcsónak és tutaj állt rendelkezésre. Továbbá, a gépezet, amely vízre bocsátotta a mentőcsónakokat, befagyott a kemény hidegben, és ez a mentőcsónakokat gyakorlatilag használhatatlanná tette. S noha minden egyes utasnak volt mentőöve, a Balti-tenger hőmérséklete jóval fagypont alá süllyedt. Senki sem tudott sokáig életben maradni a hideg vízben.

S mintha ennyi szerencsétlen tényező a katasztrófához még nem lett volna elég, akkor, amikor a szovjet torpedók végül eltalálták a szerencsétlen óceánjáró hajót, a hajó parancsnoka a szokásos „SOS" vészjelet valahogyan nem a közelben levő 9. Kísérő Hadosztály frekvenciáján küldte ki, hanem más hullámhosszon. Értékes idő veszett el, ami számos ember halálát okozta, akik máskülönben megmenekülhettek volna.

***

Tizenegy nappal később, február 10-én, kevéssel éjfél után a General Steuben 3500 emberrel együtt elsüllyedt, és ez a harmadik legsúlyosabb tengeri katasztrófát okozta a történelemben. Ugyanaz a szovjet tengeralattjáró, amely megtámadta a Gustloff-ot, majdnem ugyanazon a helyen találta el két torpedóval a Steuben-t. Az 5000 sebesült katonával és menekülttel zsúfolt átalakított óceánjáró hajó mindössze 7 perc alatt elsüllyedt.

Az 1922-ben épült és az Észak-Német Hajóbiztosítási Társaság által birtokolt és működtetett, 17 500 tonnás luxushajót arról a porosz tábornokról nevezték el, aki a felkelő amerikai gyarmati lakosok hadseregének kiképzésében felbecsülhetetlen segítséget nyújtott a függetlenségi küzdelem idején. Elsüllyesztése idején a Steuben a sebesült katonák szállító hajójaként szolgált.

Noha a kórházi hajókat a háborús időkben nemzetközi egyezményekkel a katonai támadásoktól védettnek ismerték el, a szovjet kormány a német kórházi hajókat kategorikusan törvényes katonai célpontnak tekintette. A szovjet kormány az egyik 1941. júliusban kiadott hivatalos jegyzékében ridegen elutasította a német kérést, hogy tartsa magát a nemzetközi joghoz a kórházi hajók mentességét illetően: **„… A szovjet kormány tudtul adja, hogy nem fogja elismerni és a Hágai Egyezménynek megfelelően tiszteletben tartani a német kórházi hajókat."** Ezért a szovjet repülőgépek és tengeralattjárók a Balti-tengeren kiürítési akcióra alkalmazott 13 német kórházi hajó közül négyet, és a sebesült katonák szállítására használt 21 német szállító hajó közül nyolcat elsüllyesztettek.

***

A Goya elsüllyesztését 1945. április 16-án, mindössze három héttel az európai háború befejezése előtt, emberveszteségeit tekintve majdnem biztosan minden idők legnagyobb tengeri katasztrófájaként tartják számon. Valójában, amikor az 5230 tonnás szállítóhajó útnak indult a Danzighoz közeli Hela-ból, mintegy 7000 menekülttel és sebesült katonával, a szovjetek benyomultak Berlinbe, és a Danzigi-öböl, a keskeny Hela-félsziget kivételével, gyakorlatilag szovjet tóvá vált. A kegyetlen csapások ellenére, amelyek térdre kényszerítették Németországot, az egykor hatalmas katonaság maradványa folytatta a polgári lakosság nyugatra evakuálását. A szovjet tüzérség, hajóhad és repülőgépek csaknem szakadatlan tüzelése alatt a német hatóságok még mindig képesek voltak 1945 áprilisa folyamán 264 887 embert a viszonylagos biztonságba evakuálni.

A német kikötők a Balti-tenger nyugati részén akkor annyira túlzsúfoltak voltak hajókkal és menekültekkel, hogy amikor a már ellenséges támadásnak kitett Goya felszedte a horgonyt végső útjára, öt másik hajó indult vele együtt útnak a dán főváros, Koppenhága felé. Amikor a konvoj elhaladt a csalóka Stolpe-part mentén, a mozgást észrevette Konovalov kapitány, az L-3-as aknarakó tengeralattjáró parancsnoka. Az L-3-at tekintették az egész szovjet flotta legsikeresebb tengeralattjárójának: ez elaknásítással elsüllyesztett elismerten 1941-ben 4 hajót, 1942-ben 6 hajót, 1943-ban 3 hajót, közöttük az U-416-os tengeralattjárót.

Éjfél után pontosan 4 perccel az L-3 két torpedót lőtt a Goya-ra, amelyek eltalálták a hajó derekát és törzsét. A hajó csaknem azonnal kettétört, az árbocai rázuhantak a fedélzeten összezsúfolódott utasokra. Mielőtt bárki elmenekülhetett volna a hajófenékről, a hirtelen beömlő tenger gyorsan vízbe fojtotta a menekültek gyötrődő sikoltozásait. A hajó mindössze 4 perc alatt elsüllyedt, csaknem 7000 emberrel. Csak 183 túlélő volt.

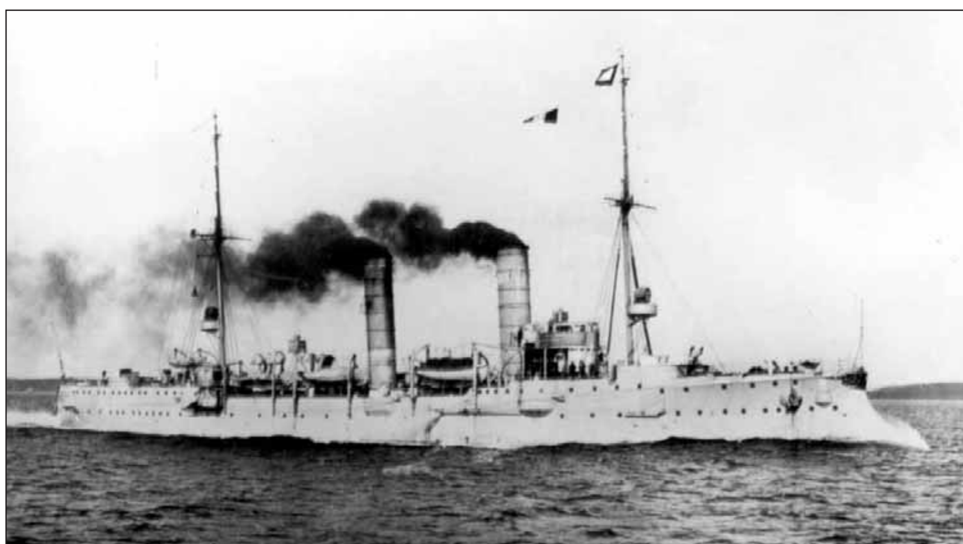
Alfred de Zayas amerikai történész így kommentálta az esetet: **„A Goya tragédiája abban rejlett, hogy akkor történt, amikor a német fegyverletétel már a küszöbön volt."** Ezek a halálesetek semmiképpen nem tudták siettetni a háború befejezését. Abban az időben, amikor a szovjetek már megkezdték a németek kiűzését az egész Baltikumból, **„miért küldtek oly sok ezer menekültet a tenger fenekére?"** – teszi fel a szónoki kérdést.

A katasztrófával egyidőben a Goya elvesztését alig vették tudomásul Németországban, ahol hozzászoktak a mindennapi hasonló tragédiákhoz. Ennek ellenére ezt a katasztrófát megemlítették a Führer április 8-i tengerészeti konferenciáján, az utolsó olyan konferencián, amelyről irattárban őrzött jegyzőkönyv maradt. A benne rögzített szöveg nyelvezete jellemzi azt a hideg professzionalizmust, amelyet a Német Tengerészeti Főparancsnokság tanúsított a kitelepítés egész időszaka alatt:

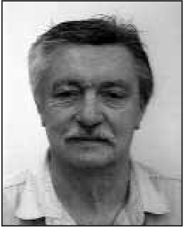
„A Tengerészet Főparancsnoka hangsúlyozza, hogy a személyi veszteség a keleti területen végbemenő szállítások során mind ez ideig rendkívül alacsony: 0,49%. Ezek a szerencsétlen veszteségek nagyon nagynak tűnnek minden esetben, amikor egy hajó elsüllyed, ami könnyen felejteti, hogy ugyanakkor nagy számú hajó számos sebesülttel és menekülttel biztonságosan beért a kikötőbe."

Noha ez alkalommal a veszteségeket alábecsülték, a tömeges evakuálás valójában sikeresnek bizonyult. A Német Haditengerészetnek és Kereskedelmi Tengerészetnek borzalmas körülmények között sikerült sok százezer polgári személyt megmentenie a szovjetek szörnyűséges bánásmódjától és a biztos haláltól.

A Wilhelm Gustloff és a Goya elsüllyesztése – több, mint 12 000 fő együttes emberveszteségükkel – minden idők legnagyobb, noha kevésbé ismert tengeri katasztrófái maradnak. A Gustloff-on, a Steuben-en és a Goya-n – valamint sok más kisebb és kevésbé ismert hajón – tartózkodó ártatlan polgári menekültek és tehetetlen sebesültek ezreinek szándékos és szükségtelen meggyilkolása kétségtelenül a második világháború nagy rémtetteinek egyikét jelenti.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Ungvári Gyula:

HOL TART MANAPSÁG CZAKÓ GÁBOR SZÁLASIRÓL ALKOTOTT KÉPE?

A Magyar Nemzet 2008. május 15-i számában jelent meg Korunk kulcsszava az újjáépítés címmel Czakó Gábor egy újabb írása. Az ő írásait eleddig általában egyetértéssel és örömmel olvastam. Nyomós oka van azonban annak, hogy most mégis a bírálat hangján vagyok kénytelen szólni, ha nem is a szóban forgó cikk második felében megfogalmazottak miatt (bár egy apróbb történelmi tévedéssel itt is találkozhatunk, ugyanis 1241-42-ben a közvélekedéssel és Czakó Gáborral ellentétben nem *tatárjárás* dúlt, hanem akkor „rabló *mongol* nyilát zúgattad felettünk", majd a több évszázad múlva bekövetkező valódi tatárjárások közül az utolsó az 1717-i volt, amelyben dicstelen szerepet egy kuruc generális is játszott).

Bírálatom tárgya mindaz, amit szerzőnk Szálasi Ferencről mondott. (Egyébként nem Szálasi a korszak egyetlen radikális jobboldali politikusa, akivel kapcsolatban Czakó képes volt ordító szamárságot leírni, hanem pl. Hitler is. Szó szerint azt vetette ti. papírra – mégpedig ismét csak a Magyar Nemzetben –, hogy „Hitler gyűlölte az Istent". Ilyesmit talán még az 50-es évek „békepapjai" sem mondtak.)

De térjünk rá az érintett cikk Szálasival kapcsolatos egyes állításaira. Idézem Czakót: „A kormányfő közvetlen politikai előfutára… leginkább Szálasi Ferenc." Szálasi és Gyurcsány e példátlan összekapcsolása csupán bevezető mondat kíván lenni a következő hajmeresztő kijelentéshez: „Szálasi….egy pusztulásba vezető őrült ideológia megszállottja.."

Köztudomású (legalább is azok számára, akik hajlandóak a vonatkozó korszak valóságába tárgyilagosan betekinteni), hogy Szálasi ideológiája a hungarizmus volt, ugyanúgy miként a legnagyobb magyarnak, gr. Széchenyi Istvánnak is az ideológiai alapállását mint hungarizmust jelölhetjük meg. (Tartalmilag is, amire a következő Széchenyi-idézet plasztikusan világít rá: „Mindenekelőtt áll előttem: hűség fajtámhoz" és verbálisan is: „Kedves Miklós" – írja barátjának br. Wesselényi Miklósnak „mi a hungarizmusunkkal az ár ellen úszunk".) De hivatkozhatnék a magyar keresztényszocializmus legnagyobb alakjára, az 1927-ben elhunyt Prohászka Ottokár székesfehérvári püspökre is, aki a hungarizmust mint keresztény magyar tanítást ideológiájához tartozónak tekintette, és akinek tanítása Szálasi hungarizmusának egyik alapvető forrása. Már a hungarizmusra vetett egyetlen pillantás is bizonyítja e megállapítás igazságát.

A hungarizmus három pillére

Szálasi hungarizmusának ugyanis három egymással szorosan összefüggő pillére volt a krisztianizmus, a nacionalizmus és a szocializmus. Az elmúlt évtizedek terminológiai gyakorlatának szándékosan is keltett zavarosságára, illetve a latin vagy görög gyökerű, nemzetközileg használt fogalmak egyértelmű használatának szükséges előmozdítására tekintettel e megállapításhoz hozzá kell tenni a következőket: l. Szálasi nacionalizmusában helyet kapott a történelmi Magyarország (a Szent Korona Országai, a Hungarista Magyar Birodalom, a Kárpát-Duna Nagyhaza) honképes, velünk a Németh László-i tejtestvériségben élő, nem magyar népcsoportjai („népszemélyiségei") számára – az Ottlik László által hasonló néven említett Pax Hungarica-ban testet öltő s az ország egységével még kompatíbilis – maximális autonómia, valamint egy globális-planetáris rendben érvényesítendő ún. konnacionalizmus is. 2. Szálasi Ferenc szocializmusának kb. annyi köze volt a marxista alapú állítólagos szocializmushoz, mint azok „szocialista" meggyőződésének, akik még a rendszerváltás előtti években is hitet tettek a marxizmuson alapuló szocializmus mellett, de a váltás után az egész Tőkéből csak a „tőkére" emlékeznek. Kivált nem hozható közös nevezőre Szálasi ideológiája a kommunista bolsevizmussal (hiába rémisztgették a népet a Horthy-korszak egyik esztendejében a kor egyes korifeusai azzal, hogy Szálasi és hívei „zöldinges kommunisták", és Karsai László is hiába igyekszik csökkenteni a Szálasit részben rehabilitáló legújabb keletű nézeteinek hatását – a balliberális körökben e valódi Pálfordulás keltette hatást, a minden bizonnyal fanyalgó fogadtatást – azzal, hogy Szálasi gazdaságpolitikáját egyenesen az őrült és vérszomjas Lenin 1917-ben bevezetett, de gyorsan csődöt mondó eredeti kommunista politikájával rokonítja).

Szálasi szociálnacionáléja ugyanis a nyers (manchesteri) kapitalizmust és a totális etatista gazdaságot egyaránt elutasító – ugyanakkor a szocializmus eszmeiségét a kapitalizmus bizonyos elemeivel ötvöző – úgynevezett vegyesgazdaságos harmadikutas modellek egyike, és általánosságban ugyanabba a sorba tartozik, mint Wilhelm Röpke, Walter Eucken, Ludwig Erhard gazdaságfilozófiája vagy pl. a boldog emlékezetű néhai hercegprímásunk, Mindszenty József – emlékezetes 1956. nov. 3-i beszédében vázolt – kulturnacionalista eszmeiségű társadalmi-gazdasági felfogása. Ha egyben-másban ezek a harmadikutas felfogások el is tértek és térnek egymástól, mindannyian – bár különböző mértékben – hibrid modelljei voltak egyfelől az erkölcsiség és értelem szempontjai szerint korlátozott haszonelvűségnek („jóhaszonnak"), gazdasági szabadságnak, magántulajdonnak, a sok versenyképes kisgazdaság látomásának és másfelől a szolidaritás, a család, a közösségi szemlélet, röviden a keresztény értékrend és az ennek megfelelő állami szerepvállalás eszmeiségének. E modellek közül a leginkább előremutatónak éppen a hungarista változat tekintendő. (Gondoljunk pl. arra, hogy Szálasi paraszttársadalom eszméje, amely annak idején igen közel állt pl. a Somogyi-féle Kert-Magyarország gondolatához, ma sokkal inkább összhangban van az ökoszociális piacgazdaság – fogalmilag már legalább húsz éve megalapozott, de újabban inkább csak Bogár Lászlótól hallott – eszméjéhez, mint a versenyképességet és a gazdasági hatékonyságot abszolutizáló mai divatos modellek, és gondolhatunk – még inkább – arra, hogy egyik harmadikutas modell sem állt oly élesen szembe a pénzimádattal vagy a Czakó Gábor által lépten-nyomon kárhoztatott konzumidiotizmussal, mint a hungarizmus, aminek legfőbb oka Szálasi – mind hétköznapi, mind filozófiai – materializmusellenességében rejlik). Az elmondottak tükrében nyilvánvaló, hogy nem a hungarizmus vezet a pusztulásba, hanem éppen a hungarizmus ellenkezője, aminthogy nem is Szálasi politikája vagy a hungarizmus eszmeisége vezetett az 1945. évi borzalmas katonai vereségünkhöz, hanem a rendkívül egyenlőtlen erőviszonyok és a legfőbb tudományos szinten bekövetkező belső árulás (ez utóbbit illetően gondoljunk Teller Ede Heisenberggel kapcsolatos megállapításaira).

Szálasi és … a német érdekek szolgálata?!!

De nézzük tovább Czakó Gábor kijelentéseit! Szálasi ideológiája „nem a nemzet érdekeit szolgálja – teljesen nyilvánvaló volt, hogy kiét". Kár, hogy nem mondja meg: kiét. Talán a „német nemzetiszocializmusét", az Istent – Czakó szerint – „gyűlölő" Hitlerét? Akkor az 1939-es parlamenti választásokkal kapcsolatban Szálasi miért vetette el annak ötletét, hogy a nagyon is pénzszűkében levő Hungarista Mozgalom Németországhoz folyamodjék „guruló" márkáért, és miért korlátozta az ilyen törekvéseket a fasiszta Itáliára, ill. a Duce-ra, akitől egyébként egy lírát sem kaptak a „nyilasok". E ponton különösen nyilvánvaló: bármennyit is ír Czakó Gábor ezekről a „szélsőjobboldali" irányzatokról és politikusokról, e téren szellemisége megmaradt a keményebb kommunista korok vonatkozó felfogásának primitív szintjén. Ajánlható pl. hogy – ha már nem is fordul az általa nyilvánvalóan elfogultnak bélyegzett hungarista írásokhoz, pl. a Gede Testvérek Kiadó által 2000-ben megjelentetett Szálasi: Hungarizmus 1. A cél c. kötethez és pl. e kötet bevezetőjéhez vagy pl. Tudós-Takács János, Szálasinak és a hungarizmusnak a mai Magyarországon leginkább avatott értője írásbeli megnyilatkozásaihoz – Szálasi vagy a hungarizmus megismerése tárgyában forduljon korunk fiatal vagy kevéssé idős és egyáltalán nem jobboldali szellemiségű történészeihez, akiknek releváns tudásától Czakó ismeretei fényévekre maradtak el. A Nyilaskeresztes Párt 1939. februári megalapításával összefüggő körülményeket vagy az 1939. májusi parlamenti választások eredményeivel kapcsolatos tényeket illetően mondjuk Ungváry Krisztiánhoz fordulhatna, illetve Szálasinak a német csapatok magyarországi bevonulása után a zsidóság német birodalmi deportálásáról kifejtett véleményével vagy Szálasinak azzal a magatartásával kapcsolatban, amelyet a hungarista hatalomátvétel után mint a betörő bolsevizmussal élethalálharcban álló Magyarország nemzetvezetője a kemény német követelésekkel szemben tanúsított a zsidóság további deportálásának megakadályozása végett, a már említett Karsai Lászlóhoz.

Egy csöpp szó Czakó szándékairól árulkodik

Mindamellett valamit Czakó Gábor is tud a hungaristákról. Így ír: „Szálasi…nácismunkásmozgalmár zászlaját a történelmi Árpád-sávokra emlékeztető csíkokkal – *többel* – is kiegészítette…" Ez a „*többel*" szó pontos ismeretre utal. A kérdés csak az, hogy Czakó Gábor vajon nem Tudós-Takács János Az Árpád-sáv és a nyilaskereszt c. cikkéből tudja, hogy a hungaristák által használt történelmi szimbólumban egy sávval több volt, mint a hagyományos Árpád-sávos zászlóban? Mert ha igen, akkor ez nemcsak azt bizonyítja, hogy szerzőnk szorgalmas olvasója a Szittyakürtnek, de azt is, hogy esetében nem pusztán fogyatékos történelmi ismeretekről szólhatunk, de a hungarizmus és Szálasi makacs és tudatos rágalmazásáról is! De vajon ezt mi indokolhatja? Tippelhetünk..

Valamit tehát Czakó is tud. De miként kellene elhatárolni Szálasit a „Széchenyi-Deák-Bethlen-féle nemzeti elődöktől"? Bethlen persze valóban nagyon is más fajta politikus volt, mint a néhai Nemzetvezető, bár korántsem volt Szálasi elődje. Széchenyiről már szóltunk, de Szálasi Deákhoz is kapcsolódott. Deák koncepciója a politikai nemzet és a nemzetiségi kultúrák kapcsolatáról a már említett hungarista Pax Hungarica eszméjében szintén jelen van, csak magasabb szinten.

Czakó és az ideológiák

De tapasztalható Czakónál egyéb zavar is. Szerinte „minden ideológia eleve hazugság, mert egy absztrakt eszméből és nem a Valóságból indul ki". Az „ideológia" magyar fordítása szerint az eszmék tudománya, ami egyaránt kapcsolódhat az eszmék pozitivista leírásához, csoportosításához, de egy adott kívánatos eszme vagy eszmerendszer leírásához és pl. „tudományos" megfogalmazásához is. Az utóbbi esetben az ideológia a hit és a tudás határvonalán helyezkedik el, tulajdonképpen hidat igyekszik építeni az igazságok két halmaza között. Az, aki az ideológia ellen van, szemben áll a hit igazságai és a tudományos igazságok összekapcsolásával és az emberi tudat, én- és világszemlélet egységével. Ezzel pedig a személyiség integritásával, méltóságával, az értelmes boldog emberi létezéssel. Vajon mit akar Czakó az életből kiküszöbölni, amikor szembefordul az eszmékkel, eszmerendszerekkel? Mert ha ennyire ellene van az eszméknek, eszmerendszereknek, akkor – ha következetes – szembefordulhatna akár pl. a Szentháromság eszméjével is!

Szálasi és ….Kun Béla?!!

Találkozhatunk ebben az írásban egyébként párját ritkítóan elképesztő megállapítással is. Pl. a következővel: „Szálasi előképe Kun Béla. A hatalomőrült politikus…" Természetesen minden politikusra jellemző a hatalom megszerzésének vágya, hiszen hatalom nélkül semmilyen politikai koncepció sem valósítható meg. De messze nem mindegy, hogy a politikus milyen koncepciót, milyen programot akar megvalósítani és milyen módszerekkel. Az állítólag mélyen vallásos Czakó az ugyancsak mélyen vallásos, a keresztény vallást, erkölcsöt, egyházat ideológiája első helyén definiáló Szálasi előképének a vallástalan-ateista, az emberi természettől és a keresztény hagyománytól mélységesen idegen tanokat hirdető, jellemtelen kommunista politikust tekinti. És innentől már fröcsköl, természetesen nemcsak Szálasira, de tisztelőire, eszméinek híveire is, mégpedig Szálasit és Kun Bélát pl. emígy közös nevezőre hozva: „Utód ideológusok – értsd hazugságmesterek – zavarkeltés végett szeretik szembeállítani őket". (Csakhogy a zavarkeltés nem a két politikust szembeállítók, hanem a két politikust, ill. a hungaristákat és a kommunistákat közös nevezőre hozók álságos célja és gyakorlata – U. Gy.). Czakó szerint: „semmi lényeges eltérés nincs a két politikai alak között" (pl. az istenhit és istentagadás különbsége Czakó szerint nyilván lényegtelen – U. Gy.). „A hatalmat tartották mindenekfölöttinek, s ragaszkodtak hozzá minden áron. Az utolsó percen túl is. Még akkor is tomboltak és terrorizáltak, amikor a győzelemre fikarcnyi esélyük sem maradt." (Vagyis pl. a hadijog érvényesítése Szálasinál a szovjetek győzelmét nyilvánvalóan követő szovjet megszállás és moszkovita hódoltatás, ill. sztálini zsarnokság megelőzése végett Czakó szerint tombolás és terrorizálás, csak úgy, mint ennek a hódoltatásnak, zsarnokságnak a terror eszközeivel való kicsikarása Kun Béla részéről– U. Gy.), „A honfiúi elkötelezettség teljesen hiányzott belőlük." (Szálasiból pl. kb. úgy, mint pl. 1566-ban Zrínyi Miklósból, a szigetvári hősből – U. Gy.)

Miként summázzuk tehát Czakó Szálasiról alkotott véleményét? Így: no comment.

Udo Valendy:

A HAMISÍTOTT FÉNYKÉPEK PROBLÉMÁJA

A „Faked Atrocities” (Hamisított atrocitások) című könyvemben ismertettem néhány módját annak, ahogyan a német népet hamisított atrocitás-fényképek alkalmazásával rágalmazták. A könyvem kimerítően foglalkozik ezzel a problémával és kimutatja a következőket.

1. Számos fénykép akad különböző képaláírásokkal a körülményeknek megfelelően. A képaláírás jellemezhet teljesen más helyet, időt és körülményeket is, mint az a képaláírás, amely ugyanazon fénykép alatt szerepel, amikor más helyen tették közzé.

2. Sok fénykép meg van változtatva, olykor nem világos, hogy milyen okból, például a ruházatot, hajviseletet, arckifejezést illetően. Ezek a változtatások komoly kétséget támasztanak a fénykép eredetére vonatkozóan.

3. Sok fénykép lehetetlenséget ábrázol: az árnyékok oda nem illők, ellentmondók vagy nincsenek. Avagy a képen szereplő személyek anatómiája lehetetlen módon van ábrázolva, ha csontvázakkal hasonlítjuk össze azokat. Az ilyen fajta atrocitás-fényképek festményekről vagy rajzokról készültek.

4. Számos atrocitás-fénykép kommunista eredetű.

5. Sok fénykép egyáltalán semmit sem bizonyít. Például egy halom szemüvegről, műfogsorról vagy borotvaecsetről készült fénykép könnyen készülhetett egy szemüveggyárban, műfogsorgyárban vagy borotvaecsetgyárban.

A most bemutatásra kerülő példákkal néhány ordító hamisítványt szándékozom bemutatni. A fényképek hamisításán kívül természetesen más módszereket is alkalmaztak a német nép háború utáni agymosására. Ezek megtalálhatók a „The Methods of Re-Education” (Az átnevelés módszerei) című, újabban megjelent könyvemben.

1. Képaláírás: **„Mauthausen”**

Ez a képaláírás van fűzve ehhez a képhez R. Schnabel „Macht Ohne Moral” (Hatalom erkölcs nélkül) című könyvében (Röderberg, Frankfurt, 1957, 341. o.)

2. Képaláírás: **„Névsorolvasás”**

Ezt a képaláírást csatolták a Nürnbergi Perben ugyanehhez a képhez, de holttestek halma nélkül. A fénykép kétszer jelenik meg: egyszer a 30. kötet 421. oldalán, majd újra a francia kormány F321. jelzésű beadványában.

3. Képaláírás:
„Az Auschwitzban meggyilkolt foglyok cipőinek ezrei”

4. Képaláírás:
Ugyanez a kép aláírás nélkül jelent meg Konsztantyin Szimonov „A lublini megsemmisítő tábor” című könyvében (Moszkva, 1944, 12. o.).

A 4. képet számos kommunista kiadványban is reprodukálták, például Heinz Kühnerich „Der KZ–Staat” (A koncentrációs táborok állama) című füzetében (81. o.), (Kelet-Berlin, 1960, 81. o.), és Vaclav Berdych „Mauthausen” című kiadványában (Prága, 1959). Ezt a fényképekkel űzött csalást Richard Harwood is kommentálta „Six Million Lost and Found” (6 milliót vesztettek el és találtak meg) című könyvében (korábbi címe: „Did Six Million Really Die?” – Valóban 6 millió halt meg?).

A kép ezzel az aláírással jelent meg R. Schnabel „Macht Ohne Moral” című könyvében, (Röderberg, Frankfurt, 1957, 244. o.).

Kívánatos lenne, hogy a zsidók tervszerű megsemmisítését hirdető szerzőknek a történetei legalább egyértelműek legyenek. Hol találták a cipőket? Auschwitzban, vagy Lublinban? (Ténylegesen itt annak sincs jelentősége, hogy Lublin ugyanaz, mint Majdanek, de 100 mérföldre Auschwitz-Birkenautól.)

Mindkét fényképen látható, hogy az előtérben lévő cipők ugyanazok, de két különböző háttérrel. Továbbá, nincsenek árnyékok a fényképen, ami valószínűvé teszi, hogy a képet „retusálták”. Az is megkérdőjelezhető, hogy a pedáns nácik miért engedték meg az áldozataiknak, hogy a cipőket halomba hányják, anélkül, hogy párba rendezték volna. Hálásak lehetünk egy Eugen Kogon nevű túlélőnek, aki a zsidók tervszerű megsemmisítését vallotta, és azt írta a „Der SS Staat” (Az SS állam) című könyvében (1. kiadás, 132. o., vagy 5. kiadás, 167. o.), hogy a gázkamra vetkőző helyiségével szemben volt egy nagy tábla, amely az áldozatokat arra utasította, hogy a ruhájukat rendesen hajtogassák össze, a cipőjüket pedig illesszék össze párba!

Az 5. kép K. Zentner „Illustrierte Geschichte des Zweiten Weltkriegs” (A második világháború illusztrált története) című könyvének 490. oldalán szerepel.

Ugyanez a fénykép megjelenik Schönberner „Der Gelbe Stern” (A sárga csillag) című könyvében is, a német és az angol kiadás 96. oldalán (Corgi-Trans World, 1969.), „Tömeges kivégzés a litvániai Lijepaja-ban” aláírással.

Noha ránézésre úgy tűnhet, hogy ugyanaz a kép, tanulmányozzuk egy percre a ruhákat, amelyeket a nők viselnek! A német képen a második nőn nyakig érő póló van. De ugyanez a nő a szovjet képen a nyaknál kivágott ruhát visel. A harmadik nő ruhájának a német képen V-alakú nyakkivágása van, de a szovjet képen a nyakkivágás kerek! A negyedik és az első nőnek is meg lett változtatva a nyakkivágása. Azon is el kell gondolkodni, hogyan állhatnak oly békésen ezek az emberek Litvániában december közepén, amikor a hőmérséklet mínusz 40 fok! ▶

5. Képaláírás:
„A megszállt területeken a terror volt az elsődleges cél: a zsidó népesség megsemmisítése és az összes olyan lakos megfélemlítése, aki nem vetette magát teljesen alá a rezsimnek. A Gestapo gyermekeket és nőket vitt agyonlőni.”

6. Képaláírás: **„Egy csoport nő – agyonlövésük előtt. A kép baloldalán Purve Rosa, a Kursa Gyár női dolgozója, mellette az édesanyja. A fényképet a Lijepaja-i Gestapo-egység főnöke, Karl Schrott Hauptscharführer készítette 1941. december 15-én.”**
A képaláírás a „Verbrecherische Ziele – Verbrecherische Mittel” (Bűnös célok – bűnös eszközök) című könyv 132. oldalán található (Marxista-Leninista Intézet, Moszkva, 1963.).

7. Képaláírás: **„Koncentrációs tábori őr az áldozatokkal, Buchenwaldban”**

▶ De olyan a színvonala a mi népszerű médiánknak, hogy az ilyen ostobaságokat büntetlenül reprodukálhatják. A szovjet fénykép később megjelent a népszerű Stern magazinban is, ott azonban az aláírás szerint a helyszín: Fehér-Oroszország!

A 7. kép és aláírása a Der Spiegel-ben jelent meg, 1966. október 10-én, a 10. oldalon. Ugyanezt a fényképet használták fel **„Ezt a háborús bűnöst nem találták meg!”** képaláírással azokon a postai levelezőlapokon, amelyeket amerikai cionista szervezetek terjesztettek 1979 tavaszán. A levelezőlapot elküldték a német kancellárnak is, követelve az elévülési rendelet kiterjesztését. A kampány sikeres volt.

Mindazonáltal a fénykép nyilvánvaló hamisítvány. Az őr egyenruhája teljesen hibás. Az öv alatt az oldalzsebek hiányoznak. A zubbony gombozott éle nem ér le egészen a zubbony aljáig, ahogyan helyesen lenne. A pisztoly rossz helyen lóg. Egy „Unterscharführer” nem viselhetett tiszti nadrágot csizmákkal.

Másodszor, a megvilágítás teljesen hibás. Az őr és a két kikötött áldozat nem vet árnyékot, jóllehet a földön fekvő áldozatnak van árnyéka.

Végül, borzalmasan alkalmatlannak tűnik, hogy ezek a gonosz nácik ilyen magas fákat választottak az emberek kikötésére. Egy csomó nehézséggel járt volna a köteleket felkötni a fa koronájára. Megkérdőjelezhető, hogy anatómiailag lehetséges-e embereket a csuklójuknál fogva úgy felfüggeszteni, hogy a képen látható módon felhúzzák a lábukat. Továbbá, nem látni a köteleket; amikor 1968 januárjában meglátogattam a Dachau-múzeumot, ott ugyanennek a fényképnek egy életnagyságú nagyítását láttam kiállítva, de a kötelek még azon sem voltak felfedezhetők. Vagy a levegőben úsznak az áldozatok, vagy valaki elfelejtette berajzolni a köteleket!

Journal of Historical Review

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

A ZSIDÓK MEGGYILKOLÁSA BŰNCSELEKMÉNY VOLT A HARMADIK BIRODALOMBAN

„Halálos ítélet egy zsidó meggyilkolásáért. A Birodalom jogi védelmet bitosít minden lakos számára. Egy vonaton elkövetett szörnyű bűncselekményért büntetést szabtak ki.” Ilyen címsorok alatt jelent meg ez a beszámoló 1937. decemberében számos német újságban.

Egy újság arról tájékoztatta olvasóit, hogy egy stettini esküdtbíróság halálra ítélte Josef Reinhardtot egy Abraham nevű zsidó üzletembernek és nem-zsidó feleségének meggyilkolásáért. Egyik bűntársát életfogytiglani, a másikat 6 évi börtönbüntetésre ítélték. Az újság beszámolója így folytatódott: **„A bíróság elnöke hangsúlyozta: az, hogy az áldozat zsidó volt, semmilyen megkülönböztetést nem okozott az ítélet kiszabásában. A Harmadik Birodalom jogállam, amelyben a zsidók éppen olyan tökéletes jogi védelmet élveznek, mint a többi lakosok. A gyilkosság mindig gyilkosság, és a legszigorúbban meg lesz büntetve minden egyes esetben.”**

A gyilkosság bűncselekmény maradt a háborús években is. Az 1943 októberében közzétett, módosított Német Büntetőtörvénykönyv 211.§-a bűncselekménnyé minősítette a gyilkosságot, tekintet nélkül az áldozat fajára, vallására és nemzetiségére és halállal rendelte büntetni. A német katonai szabályzat még szigorúbb volt. **„Az alárendelt… büntethető, mint résztvevő…, amikor tudja, hogy a feljebbvaló parancsának az a célja, hogy katonai vagy másmilyen bűncselekményhez, vagy törvénysértéshez vezessen.”** (New York Review, 1993. október 7., 51-52. o.).

Az 1945-1946-os Nürnbergi Per folyamán bizonyítékot nyújtottak be annak kimutatására, hogy **azokat a német katonákat, akik polgári lakosokat (köztük zsidókat) meggyilkoltak, súlyosan megbüntették** (Nemzetközi Katonai Törvényszék, „kék sorozat”, 42. kötet, 238-242. o.).

(Ford.: *Tudós-Takács János)*

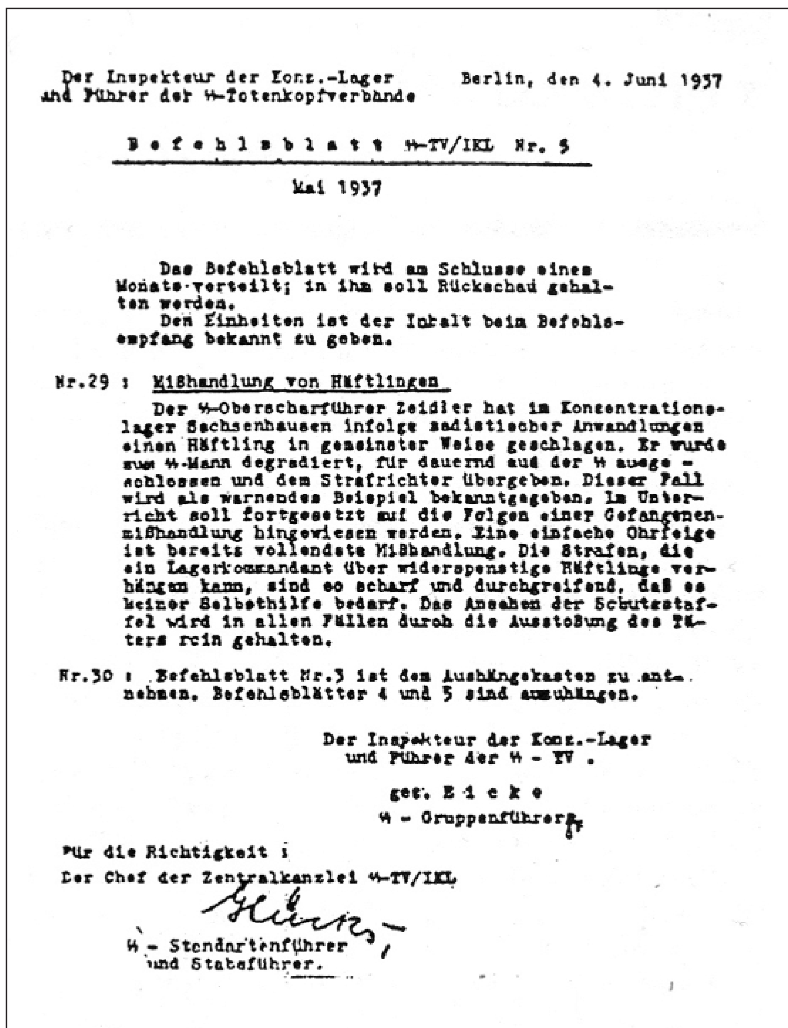
Todesurteil für Juden-Mörder

Das Reich gewährt allen Einwohnern Rechtsschutz
Das furchtbare Verbrechen in Bahn gesühnt

Stettin, 18. Dezember.

Das Schwurgericht Stettin verurteilte den Raubmörder Josef Reinhardt, der in der Nacht zum Bußtag mit zwei Komplicen in der pommerschen Kleinstadt Bahn den jüdischen Händler Abraham und dessen arische Ehefrau auf der Straße ermordet hatte, zum Tode. Seine beiden Komplicen, die Gebrüder Ick, wurden zu lebenslänglichem Zuchthaus und zu sechs Jahren Gefängnis verurteilt. Der Vorsitzende betonte, daß es bei der Bestrafung der Schuldigen keine Rolle gespielt habe, ob der ermordete Händler Jude gewesen sei oder nicht. Das Dritte Reich sei ein Rechtsstaat, in dem der Jude ebenso den Rechtsschutz genieße wie jeder andere: Mord bleibe Mord und werde in jedem Falle mit den schärfsten Mitteln gesühnt.

Mit dem Todesurteil gegen Reinhardt ist der Schlußstrich unter ein grausiges Verbrechen gezogen. Der Mörder und seine Helfer hatten bei dem jüdischen Händler in der Nacht zum Bußtag für 230 RM. Kleidungsstücke gekauft. Als der Händler die Ware einpacken wollte, schoß Reinhardt ihn hinterrücks in den Nacken. Der schwerverwundete Jude lief dem Fliehenden nach, erreichte ihn noch auf der Straße, aber dort traf ihn der zweite, tödlich wirkende Schuß. Inzwischen war seine Frau, die sich schon schlafen gelegt hatte, hinzugeeilt, um ihrem Mann zu helfen. Als sie den Mörder festhalten wollte, schoß Reinhardt sie ebenfalls nieder, so daß sie tödlich getroffen auf dem Pflaster liegenblieb.

Der Inspekteur der Konz.-Lager
und Führer der SS-Totenkopfverbände

Berlin, den 4. Juni 1937

B e f e h l s b l a t t SS-TV/IKL Nr. 5

Mai 1937

Das Befehlsblatt wird am Schlusse eines Monats verteilt; in ihm soll Rückschau gehalten werden.

Den Einheiten ist der Inhalt beim Befehlsempfang bekannt zu geben.

Nr.29 : Mißhandlung von Häftlingen

Der SS-Oberscharführer Zeidler hat im Konzentrationslager Sachsenhausen infolge sadistischer Anwandlungen einen Häftling in gemeinster Weise geschlagen. Er wurde zum SS-Mann degradiert, für dauernd aus der SS ausgeschlossen und dem Strafrichter übergeben. Dieser Fall wird als warnendes Beispiel bekanntgegeben. Im Unterricht soll fortgesetzt auf die Folgen einer Gefangenenmißhandlung hingewiesen werden. Eine einfache Ohrfeige ist bereits vollendete Mißhandlung. Die Strafen, die ein Lagerkommandant über widerspenstige Häftlinge verhängen kann, sind so scharf und durchgreifend, daß es keiner Selbsthilfe bedarf. Das Ansehen der Schutzstaffel wird in allen Fällen durch die Ausstoßung des Täters rein gehalten.

Nr.30 : Befehlsblatt Nr.3 ist dem Aushängekasten zu entnehmen, Befehlsblätter 4 und 5 sind anzuhängen.

Der Inspekteur der Konz.-Lager
und Führer der SS - TV.

gez. E i c k e
SS - Gruppenführer.

Für die Richtigkeit :
Der Chef der Zentralkanzlei SS-TV/IKL

SS - Standartenführer
und Stabsführer.

BÜNTETÉS AZ SS ÁLTAL ŐRZÖTT KONCENTRÁCIÓS TÁBOROK FOGLYAIVAL VALÓ ROSSZ BÁNÁSMÓDÉRT

Egy belső használatra szánt körlevél-jellegű parancsban Theodor Eicke, SS tábornok és a „koncentrációs táborok felügyelője” tudtul adja, hogy az SS nem tűri a koncentrációs táborok foglyaival való rossz bánásmódot.

A koncentrációs táborok felügyelője
és az SS- Halálfejes Kötelékek
Führere
Berlin, 1937. június 4.

Parancslap SS-TV/IKL Nr.3.
1937. május

A parancslapot a hónap végi visszatekintéskor kell szétosztani.

Az egységek számára a parancs átvételekor a tartalmat ismertetni kell.

Nr. 29: **A foglyokkal való rossz bánásmód**

Zeidler SS-Oberscharführer a sachsenhauseni koncentrációs táborban szadista rohama következtében egy foglyot undorító módon ütlegelt. Ezért SS-közlegénnyé lett lefokozva, az SS-ből elbocsátva és büntetőbíróságnak átadva. Ezt az esetet figyelmeztető példaként ismertetni kell. Az oktatás során ismételten fel kell hívni a figyelmet a foglyokkal való rossz bánásmód következményeire. Már egy egyszerű pofon is rossz bánásmódnak minősül. A büntetések, amelyeket egy táborparancsnok az ellenszegülő foglyokra kiszabhat, szigorúak és átfogóak, ezért nincs szükség önbíráskodásra. Az SS jó hírnevét a fegyelemsértők elbocsátása által minden esetben tisztán kell megőrizni.

Nr. 30: A 3. számú parancslapot a hirdetőtáblára ki kell függeszteni. A 4. és 5. számú parancslapot hozzá kell csatolni.

A koncentrációs táborok felügyelője
és az SS-TV Führere
Eicke
SS-Gruppenführer

A kiadvány hiteléül:
Az SS-TV/IKL Központi Iroda feje
Glücks
SS- Standartenführer und Stateführer

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János:

HŐSBŐL MERÉNYLŐ

1944. július 20-án reggel hat órakor két tiszt lépett ki a berlini Wannsee villanegyed egyik házából. Laus Schenk von Stauffenberg gróf vezérkari ezredes és jogász bátyja, Bertold tengerésztiszt.

A 37 éves Stauffenberget korábban az afrikai hadjáratban súlyos sebesülés érte: Tuniszban elvesztette a fél szemét és a jobb karját, s a bal kezén is csak három ujja maradt meg. Egy ideig a tuniszi Karthágó tábori kórházában feküdt élet-halál között lebegve, azután különböző német kórházakban kezelték, s amikor talpra állt, megkapta hősisége elismeréséül az első osztályú Vaskeresztet és Fromm vezérezredesnek, a tartalék hadsereg parancsnokának vezérkari főnöke lett.

Most, 1944. július 20-án bátyjával együtt beültek a járda mellett várakozó szolgálati autóba és elindultak a Rangsdorf repülőtér irányába. Útközben felvették Stauffenberg segédtisztjét, Werner von Haeften főhadnagyot. A repülőtéren már várta őket egy kétmotoros Henckel-111-es repülőgép és Stieff vezérőrnagy a szárnysegédjével. Két aktatáskát adott át Stauffenbergnek. Mindkettőben egy-egy Hitlernek szánt időzített bomba lapult.

Elbúcsúztak. Stauffenberg és Haeften beszállt a repülőgépbe, amely reggel 7 órakor indult Hitler rastenburgi főhadiszállása felé, ahová hivatalos volt: beszámolót kellett tartania a főhadiszálláson az újabb tartalék egységek bevetésének lehetőségéről. Magas rangú német tiszteknek egy kis csoportja, amely úgy gondolta, hogy Hitler likvidálása esetén az angolszász hatalmakkal különbékét köthet Németország, és folytathatja keleten a háborúját a bolsevizmus ellen, elhatározta, hogy végez Hitlerrel. A végrehajtónak Stauffenberg lett kiszemelve, mert az összeesküvők közül ő volt az egyetlen, aki időnként bejuthatott Hitler főhadiszállására. Stauffenberg ezt a szerepet rosszul értelmezett hazafias motívum alapján vállalta. A hazájáért oly nagy áldozatot hozó hősnek nem volt könnyű lelkiismeretével összeegyeztetni, hogy bombamerénylettel meggyilkolja azt, akitől nemrég a legmagasabb német kitüntetést átvette. De úgy gondolta: Hitler eltávolítása az egyetlen út Németország megmentésére. A bombák szerkezetét már ismerte. Az összeesküvők angol hexitet használtak: egy szürke, képlékeny, hatalmas robbanóerejű anyagot, amelyet a brit repülőgépek a németek által megszállt területek partizánjai számára dobtak le rendszeresen. Egy apró ampullába, amelyet a bomba használata előtt szét kellett törni egy kis fogóval, nagy hatású savat töltöttek, a sav tíz perc alatt szétmarta a biztosíték drótját, ezzel kioldódott a robbanógyutacs ütőszege, és felrobbantotta az 1 kilógrammos töltetet. Az egyik bomba egyelőre Stauffenberg aktatáskájában pihent egy ingbe csomagolva, a másik tartalékként von Haeften táskájában rejtőzött.

A gép 10 óra 10 perckor landolt a rastenburgi repülőtéren. Mindketten kiszálltak, autóba ültek. A főhadiszállásig a 15 kilométeres út 30 percig tartott, mert a szigorú ellenőrzés három védősáncán kellett áthaladniuk. Amikor célhoz értek, megtudták, hogy Hitler félegyre halasztotta a haditanács kezdetét. Stauffenberg kezében az aktatáskával Buhle vezérőrnagy szobájában töltötte a közbeeső időt. Ott várta meg Keitel tábornagyot, mert arra számított, hogy ha Keitellel együtt lép be Hitler barakkjába, az aktatáskájába senki sem mer belenézni.

Tizenkét óra harminc perckor Keitel társaságában indult a tanácskozás színhelyére. Stauffenberg megtorpant és sietve visszafordult azzal a megjegyzéssel, hogy a fogason hagyta a sapkáját és a derékszíját. A ruhatárban balkeze megmaradt három ujja közé fogta a kis fogót, szétszakította a savas ampullákat, és pontosan 9 perccel a robbanás várható időpontja előtt Keitellel együtt lépett a helyiségbe. Ott Hitler körül már 23 tábornok hajolt a térkép fölé. Heusinger tábornok éppen a keleti fronton kialakult helyzetet ismertette. Az 5x12 méteres helyiségben mindössze egy hosszú – három tölgyfaalapzattal alátámasztott – térképasztal állt. Hitler egy mozdulattal félbeszakította Heusingert, üdvözölte Stauffenberget, aztán tovább folyt a megbeszélés.

Stauffenberg az aktatáskát letette az asztal alá, az egyik alapzathoz támasztva, három lépésnyire Hitler lábától. Hitler háttal állt az ajtónak, szemben a hőség miatt kitárt három ablakkal. Stauffenberg látszólag figyelmesen hallgatta a térkép fölött folyó eszmecserét, majd az órájára pillantott és kiment a helyiségből, mintha a telefonhoz ment volna. A legközelebbi parkolóhelyen már várta Haeften az autóval.

A megbeszélés résztvevői még mindig Heusinger tábornok beszámolóját hallgatták. Közben helyettese, Brandt ezredes közelebb akart férni a térképhez, de a lába megakadt Stauffenberg aktatáskájában, ezért lehajolt és odébb állította a vaskos alapzat túlsó, Hitlertől távolabb eső oldalára. Ekkor robbant fel a bomba.

Hitlernek csodálatos szerencséje volt. A robbanás közvetlen hatásától megvédte az asztal vaskos tölgyfa alapzata, meg az erős deszka, amelyen a térkép feküdt. A mennyezet egyik lezuhanó gerendája csak centiméterekkel kerülte el.

„A robbanás után alig láttam" – mesélte később Hitler. – „Mindent füst borított. Csak néhány alakot tudtam kivenni, amint a füstben kúsztak a földön. Mégis fölkeltem segítség nélkül, és megpróbáltam járni. Mindössze támolyogtam egy kicsit."

Hitlert Keitel marsall támogatta ki a barakkból, aztán orvosok vették kezelésbe. Megállapították, hogy az arcán néhány jelentéktelen vágott seb van, a homlokán pedig egyetlen karcolás, a bal keze és a jobb karja véraláfutásos, és a bőrén mintegy száz apró, felületi sérülés található. De ettől eltekintve minden káros következmény nélkül maradt Hitler számára a merénylet.

A robbanás következtében a jelenlévők közül csak egy személy vesztette életét. Az asztal erős alapzata meghatározott irányt adott a robbanásnak, a nyitott ablakok pedig eloszlatták a légnyomást.

A robbanás pillanatában Stauffenberg 180 méter távolságban, a 88. számú bunker mellett járt. Látta, hogy a barakkból sárga lángnyelv csap fel a magasba. Stauffenberg és Haeften autóba ugrottak, és utasították a sofőrt, hogy amilyen gyorsan csak tud, hajtson a repülőtérre. Mindketten meg voltak győződve arról, hogy Hitler halott.

Stauffenberg Berlinbe érve ilyen értelemben tájékoztatta összeesküvő társait. De este háromnegyed hétkor a Német Rádió közölte, hogy Hitler ellen merényletet kíséreltek, de a Führer sértetlenül túlélte a támadást. Majd még aznap este maga Hitler személyesen szózatot intézett a német néphez, amelyben közölte, hogy a merényletet egy szűk kis főtiszti csoport szervezte, amely semmilyen népi támogatást nem élvezett.

Az összeesküvő tábornokok közül Ludwig Beck tábornok öngyilkos lett. Fromm tábornok a Führer nevében összehívott egy rögtönítélő katonai bíróságot, amely halálra ítélte Olbricht tábornokot, Mertz von Quirnheim vezérkari ezredest, Haeften főhadnagyot és a merénylőt, Stauffenberg vezérkari ezredest, és még aznap éjjel kivégezték őket. A többi összeesküvőt: von Witzlebent, von Hasét, Peter von Yorckot, von Wartenburgot, Stieffet, Hansent, Fellgienelt, Schulenburgot 1944. augusztus 7-én, illetve 8-án a Népbíróság által lefolytatott per keretében Roland Freisler bíró kötél általi halálra ítélte, és az ítéleteket azonnal végrehajtották.

Stauffenberg hős volt, kiváló katona, de rendkívül rosszul ítélte meg Németország pillanatnyi érdekét és mozgási lehetőségét. Így egy nagyon rossz politikai döntés áldozata lett. Ugyanis az 1943. november 28-december 1-e között tartott Teheráni Értekezlet után egy fél évvel, ahol az angolszászok a normandiai invázió vállalásával újból hitet tettek a Szovjetekkel való szövetség mellett, továbbá, a Casablancai Nyilatkozat után másfél évvel, amelyben az angolszászok bejelentették, hogy csak feltétel nélküli megadást fogadnak el, teljesen alaptalan volt abban reménykedni, amiben Stauffenberg reménykedett: abban ti., hogy Hitler likvidálása után az angolszászokkal különbékét köthet a Hitler nélküli Németország. Ha a merénylet sikerül, és Stauffenbergék kapitulálnak, minden valószínűség szerint ugyanúgy a Nürnbergi per vádlottjai közé kerültek volna, mint a végig kitartó tábornokok. Az ő rosszul értelmezett nacionalizmusuk (amely Németországnak semmit sem használt) éppen olyan volt a győztesek számára, mint a német politikusok és katonák nemzetiszocializmusa.

De erkölcsi szempontból is egyértelműen helytelen volt Stauffenberg tette. Egy olyan háborúban, amelyben Németország élet-halál harcot vívott, az államfő elleni merénylet minden körülmények között az egész német néppel való szembefordulást jelenti – legalábbis objektíve. A belső szubjektív szándékról pedig csakis Isten dönthet. Már az ókori Róma jogászai is tudták: „De internis non iudicat praetor" („A belsőről nem ítél a bíró")…

Így lett Stauffenbergből, a tuniszi hősből merénylő, és így teljesedett be az ő személyes tragédiája. Göbbels pedig boldogan és büszkén jelentette be a Német Rádióban: „Az ellenséges oldalnak nem sikerült megsemmisítenie Adolf Hitlert, Európa eszét és szívét!"

FIGYELEM!

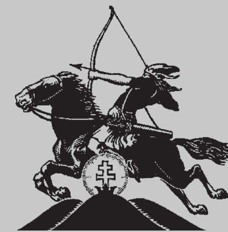
Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

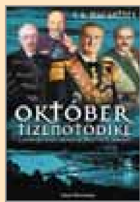
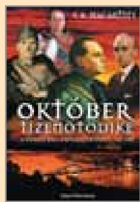

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft, Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

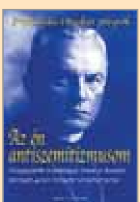
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlölettel-jes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZE A HITLER HÁBORÚJA POSZTER

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.

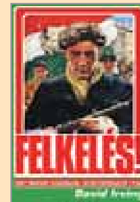
IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

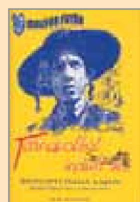
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális mítoszt, hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

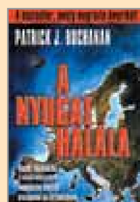
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

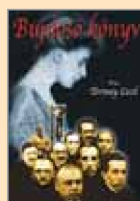
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

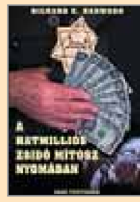
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá" irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

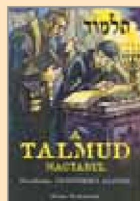
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 40.
A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzsénszky Alfonz)

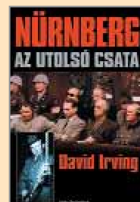
Ezúttal a zsidó „magasztos morál", „mély bölcsesség", „csupa ész és felvilágosultság" Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör.
Kartonált. 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

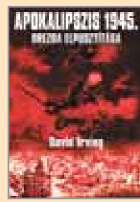
Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban.
Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőháza-nak egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1700 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

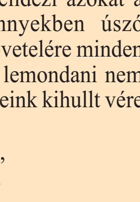
Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

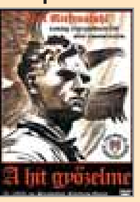

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

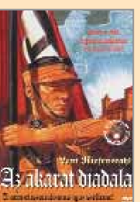
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és eszközül fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

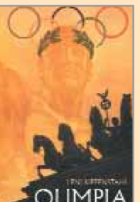
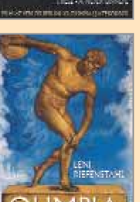
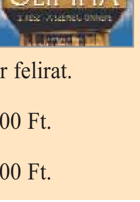
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által megalapozott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.